65 ste Jaargang No. 5380

DAGBLAD AMIGOE DI CURAÇAO

Vrijdag 19 Maart 1948

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Crediet bank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Noordamerikaanse legerhoofden steunen Truman

„Wacht een beetje", zeggen de congresleden

Wallace veroordeelt de Trumanleer

Duitse communisten willen een grondwet

WAT HET CONGRES ER VAN DENKT.

De Noordamerikaanse militaire chefs onthulden hun plannen voor de opbouw van een machtige strijdmacht om kracht te zetten achter de nieuwe politiek van Truman om het communisme een halt toe te roepen. Zij verklaarden zich eens met Trumans oproep voor algemene dienstplicht. Zij willen de mankracht van het leger tot het hoogste opvoeren. Zij zeiden, dat er een sterk leger gevormd moet worden. Zij zullen hun plannen aan het Congres voorleggen, die het laatste woord heeft. Het is geen zekere aanduiding of het Congres ja of neen zal zeggen. Velen op de heuvel van het Kapitool zeiden: Wacht een beetje. Geeft ons de feiten en laten wij erover nadenken. Maar van de kant van de regering van Truman is de druk duidelijk. Diplomaten wegen openlijk de mogelijkheid af, dat Rusland zal trachten zijn macht uit te breiden over nieuwe gebieden in West-Europa, terwijl de algemene dienstplicht en andere militaire maatregelen in de Verenigde Staten nog besproken worden.

Officiële telegrammen berichtten, dat drie Russische internationale brigades zich in de Balkan bevinden met een totaal van ongeveer 30.000 man. Zij staan gereed voor een agressie in Griekenland. Ook verklaarde het Noordamerikaanse Staatsdepartement, dat de pas doorgevoerde demobilisatie in Rusland in het geheel geen verandering betekent in het aantal troepen van het Sovjet-leger. Het Russische leger wordt geschat op 4.050.000 manschappen. Het Noordamerikaanse leger bestaat uit 1.392.000 man of 340.000 man minder dan volgens de wet is toegestaan. De secretaris van de Verdediging Forrestal zeide vandaag openlijk, dat, indien de Russische strijdkrachten West-Duitsland of andere delen van Europa zouden binnentrekken, de Noordamerikaanse strijdkrachten daar niets tegen zouden kunnen doen.

Forrestal steunde niet alleen het beroep van de president om de algemene dienstplicht weder in te stellen en de strijdkrachten der Verenigde Staten op volle sterkte te brengen, maar hij wil ook de toegestane sterkte van het leger uitgebreid zien. Hij zeide echter niet hoe groot hij het wenste. Forrestal verklaarde ook, dat zijn departement op volle kracht werkt aan plannen om de industrie te mobiliseren als het nodig is. Hij zeide, dat er ook gewerkt wordt aan een sterke mobiele strijdmacht bestaande uit land-, zee- luchtkrachten.

Informeel werd het Senaatscomité gepolst en het bleek, dat de meerderheid der leden gunstig gestemd waren voor algemene militaire dienstplicht, maar het comité van het Huis van Afgevaardigden toonde zulk een bereidheid niet. Een groot aantal leden van zowel de Senaat als van het Huis van Afgevaardigden bleven koel, zij het niet vijandig om de wet voor algemene dienstplicht te herstellen. Ondertussen stemde het comité voor buitenlandse zaken van het Huis van Afgevaardigden tegen de instelling van een commissie van toezicht, die door de Senaat werd voorgesteld, om toe te zien bij de besteding van 5300 millioen dollars voor het herstelplan van Europa.

RONDOM TRUMANS REDE.

Een gedeelte van Trumans rede, aldus een correspondent van de A.P. uit New York, dient aanbeveling bestudeerd te worden. De president heeft nl. gezegd:

„Wijl een economische reconstructie van Europa van essentieel belang is, zijn de maatregelen voor een economische rehabilitatie alleen niet voldoende. De vrije naties in Europa zien trouwens ook in, dat een verwezelijking van de economische reconstructie, indien dit door mocht gaan, bijgestaan moet worden door enige verdedigingsmaatregelen tegen een interne en externe agressie. Bommen, vliegtuigen en wapenen zijn de middelen teneinde een externe agressie tegen te gaan. Dit is de wijze, waarop een Stalin gezegd kan worden, dat indien hij troepen mocht sturen naar een land, dat momenteel nog vrij is, dit waarschijnlijk een oorlog zal betekenen. Doch gelijk eenieder zal ook Stalin er niets voor voelen om hiervoor te betalen. Hij placht immers op dit gebied veel gratis te krijgen en zal nu natuurlijk ook geen bloedvergieting willen. Een grotere vraag is wel: Op welke wijze kan het communisme het best bestreden worden sinds het de democratie in gebruik heeft genomen voor eigen doeleinden? Het onwettig verklaren der communisten zou betekenen, dat zij dan niet meer in staat zullen zijn aan de macht te komen op de wijze gelijk zij dat zouden willen hebben. Is dit misschien de wijze waarop wij onze verdediging moeten baseren?

Zowel Frankrijk als Italië hebben dit reeds gedaan door de communisten van hun kabinetsposten uit te sluiten.

In zijn verklaring heeft Truman echter wel naar voren laten komen, dat hij hoopte inzake het Marshallplan, dat de landen in Europa voor wat betreft de economie hun ogen zullen sluiten voor de linksen. Doch er dient te worden opgemerkt, aldus de president, dat dit niet voldoende is. Indien de president werkelijk bedoelt wat uit zijn spreken zou vallen op te maken, dan zouden er niet veel dagen meer overschieten voor communistische omwentelingen in Europa. De communisten zullen dan hun eigen medicijnen toegediend worden. Dit is een drastische bedreiging, gebruik makend van dictatoriale middelen. Ongetwijfeld zal dit tot geweld leiden.

COMMENTAREN OP DE REDE VAN TRUMAN.

De reacties in Europa op de rede van Truman waarin hij Europa waarschuwt om paraat te staan, zijn verschillend.

De niet-communistische nieuwsbladen en de autoriteiten die genegen waren commentaar te leveren, beschouwen deze rede van den Noordamerikaanse president als een oprechte verklaring in een verdediging van de vrijheid tegen het communisme.

De communistische nieuwsbladen en de radio's hebben over het algemeen de lijn getrokken, dat het een bedreigingsrede was met de bedoeling een oorlogspaniek te scheppen. Doch de Oosterse pers heeft er weinig aandacht aan besteed.

De nieuwsbladen in Berlijn, die onder Russische invloed staan karakteriseren de rede van Truman als een „ophitsende rede". Het nieuwsblad in Helsinki 'Vapa Sana' kwam met als hoofdkop: Truman laadt de kanonnen, vraagt voor algemene dienstplicht en dreigt met onmiddellijke actie.

Het communistisch nieuwsblad van Boedapest „Szabadnet" schreef:

De rede van Truman is niets anders dan een goedkoop verkiezingskunstje. Hij wenst een geprikkelde oorlogspaniek te scheppen om de teleurgestelde massa te bedreigen. Hij wenst tevens een reactionnaire „nationale unie" te vormen, waarvan hij persoonlijk het hoofd zal worden.

Een Frans linksgezind blad schreef:

„De mannen van het Westerse blok spreken dezelfde taal in Washington als in Brussel, nl. de taal van bedreiging.

Het Engels Ministerie van Buitenlandse Zaken meldde de rede van Truman van harte te hebben verwelkomd, voornamelijk daar deze rede het karakter draagt van een verdediging.

De Griekse premier Themistokles zeide, dat de rede van Truman niet slechts de hoop, doch ook de verzekering geeft dat de vrijheid van de volkeren in Europa door de Verenigde Staten van Noord Amerika verdedigd zal worden.

WALLACE ANTWOORDT TRUMAN

Henry Wallace verklaarde gisteren, dat president Truman de Trumanleer heeft uitgestrekt tot een punt, waar het ieder menselijk wezen op de wereld bedreigt.

In antwoord op de twee redevoeringen van Truman vroeg hij zich in zijn radiorede af waarom hebben wij deze crisis in wereldzaken bereikt? En Wallace voegde er aan toe is er een enkele reden waarom wij geen vrede kunnen maken om de koude oorlog te stoppen? Is er enig teken, dat Rusland aggressief tegen ons land zal optreden of dat onze nationale veiligheid bedreigd wordt? Wallace antwoordde hierop, dat al deze vragen onbeantwoord blijven in de hysterie, die zulke redevoeringen voortbracht op de feestdag van Sint Patrick in het jaar 1948. Truman had zijn klaargemaakte redevoering van gisteren onderbroken om te verklaren, dat hij niet wenste en ook niet aanvaardde de politieke steun van Henry Wallace en zijn communisten.

Wallace zeide gisteren, dat ernstige zaken van oorlog en vrede te berde waren gebracht, maar hij voegde er aan toe, dat deze zaken niet opgelost worden door ze louter bij de naam te noemen. Wallace vervolgde: er zijn mensen, die opstoken tot haat en vrees verspreiden door middel van een woord en dat woord is communisme. Zij hopen, dat dit woord een vijandige reactie zal wekken bij de grote massa van het volk. Zij denken dat het goed is het verstand uit te schakelen, maar je kunt de meeste mensen niet blijvend voor de gek houden. Wij weten allen, dat ideeën niet verwijderd en neergeslagen worden met geweren. De moeders en zonen van Amerika weten, dat millioenen soldaten de sociale en economische toestanden hier in het land niet zouden dulden, die vele volken van de wereld zich doen keren naar het communisme. Zij geloven oprecht, dat dienstplicht en verplichte militaire oefening niet de middelen zijn om de vrijheid in eigen land te behoeden of de democratie erbuiten te waarborgen. Wallace doelde hier op de algemene dienstplicht, waarvoor Truman gepleit had.

Wallace beschuldigde de regering der Verenigde Staten ervan, dat zij het woord Russische aggressie toepast optoestanden, die essentieel het gevolg zijn van een onafwendbare historische ontwikkeling. Een jaar geleden zeide ik reeds, dat president Truman de grootste handelaar in het communisme is, die er ooit geweest is. Ik herhaal deze beschuldiging heden. Hij heeft de mannen op zijde geschoven, die de grondproblemen van het volk begrepen. Er staan mannen aan het hoofd van de regering der Verenigde Staten, die onze rijkdommen, onze wetenschap en onze productiekracht gebruiken en die hopen spoedig ook jonge mensen te kunnen beschikken. Wallace legde er de nadruk op, dat er geen reden is voor oorlog tussen de Verenigde Staten en Rusland. Hij stelde de vraag: zullen wij tegen Rusland vechten, omdat zij onze concurrent is op de wereldmarkten? Klaarblijkelijk toch wel niet.

De Sovjet Unie beschikt niet over de middelen om met ons op de wereldmarkten te concurreren. Integendeel Rusland is een grote markt voor onze eigen goederen. Tot slot wees Wallace elk militairisme van de hand en verklaarde hij, dat de Trumanleer comunisme verwekt door het steunen van corrupte en reactionnaire regeringen.

TIENDE JAARDAG.

In Mexico heeft de olie een beroep gedaan op alle Mexicanen teneinde mede feest te vieren in verband met de tiende jaardag van de onteigening van alle buitenlandse oliebezittingen in dat land. Het manifest van de Unie zegt, dat de nationalisatie der grootste basis industrie van het land op 18 Maart 1938 slechts een stap was in de goede richting. De regerings oliemonopolie „Pemex" vierde de tiende jaardag van haar bestaan en publiceerde een advertentie van een gehele pagina.

DUITSERS WILLEN GRONDWET VOOR DUITSE REPUBLIEK.

De Duitse communisten hebben bekend gemaakt, dat het in de bedoeling ligt de geallieerde controleraad te vervangen door een Duitse regering. Dit geschiedde terwijl duizenden personen bijeenkwamen te Berlijn teneinde het eeuwfeest te vieren van de revolutie van 1848.

Herman Matern zeide tot het „volks congres" om nu aan te dringen, op dat er gauw een constitutie worde ontworpen voor de Duitse Republiek Matern is voorzitter van de Berlijnse Socialistische Eenheids Partij, welke onder invloed der communisten staat. Ook het zg. volkscongres wordt door de communisten beïnvloed. Hij zeide, dat naar de hand der verwikkelingen duidelijk is geworden, dat de geallieerde controleraad met de dag aan waarde afneemt en het ligt voor de hand, dat ook haar karakter als wetgevend lichaam hierdoor in twijfel komt. „Ik beschouw het daarom juist, dat er momenteel een commissie wordt benoemd door het volkscongres, die tot taak zal krijgen zo gauw mogelijk een grondwet te ontwerpen voor de Duitse Republiek. Dit moet zo vlug mogelijk geschieden, opdat wij in staat zijn de geallieerde controleraad te vervangen op basis van onze eigen constitutie. Men verwacht dat het volkscongres een volksraad zal vestigen, welke bestaan zal uit 400 leden. De communisten hebben beweerd, dat deze raad dan bevoegd en gerechtigd zal zijn te spreken namens alle Duitsers.

MILITAIRE OPROEPING.

De vice-premier van Italië Randolfo Pacciardi, hoofd van het kabinetscomité voor publieke orde, heeft bekend gemaakt, dat de Italiaanse regering ongeveer 30.000 personen in dienst zal roepen. Deze individuen zullen soldaten zijn, die reeds eerder in militaire dienst gediend hebben. Dit zal gedaan worden volgens Randolfo teneinde de publieke veiligheid te waarborgen.

Pacciardi zeide, dat deze bekendmaking gedaan wordt ter verduidelijking van het bericht, dat onlangs de ronde deed, nl. dat het veiligheidsleger versterkt moet worden met 30.000 man uit het leger. De vice-premier zeide, dat dit gedaan wordt teneinde de regering in staat te stellen alle onwettige pogingen hetzij der linksen hetzij der rechtsen om aan de macht te komen, te doen verijdelen. Niet slechts tegen de linksen, voegde hij er nadrukkelijk aan toe. Deze oproep zal geschieden bij wijze van vrijwilligers uit de garde der oudgedienden.

AFGEVAARDIGDEN KOMEN VOLGENDE WEEK BIJEEN.

Het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken deelt mede, dat de volgende week te Brussel een vergadering gehouden zal worden van afgevaardigden der Ministeries van Buitenlandse Zaken van Engeland, Frankrijk en de Benelux landen. Op deze vergadering zullen de delegaten besprekingen voeren over het vormen van een permanente raadgevende raad, zoals bedoeld in artikel zeven van het verdrag der vijf landen, dat gisteren getekend werd. De namen der delegaten zijn echter nog niet bekend.

Recht tot het Hart

Voor velen bestaat het draagt elkanders lasten in het afwentelen van eigen zorgen en moeilijkheden op de schouders van anderen om dan zelf onbekommerd en onbekommerd verder te kunnen leven.

Proeve van een nieuw Statuut

Plan van Dr. da Costa Gomez

De vertegenwoordigers van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen, uitgenodigd door Hare Majesteit Koningin Wilhelmina, om op de grondslag van de beginselen van Haar Koninklijke rede van 6 December 1942, zich te beraden over de grondslagen van de nieuwe staatsrechtelijke verhoudingen voor zover het Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen betreft, hebben in vrij overleg besloten tot de vorming van een nieuwe staatsorde op de basis van gelijkgerechtigdheid en onderlinge wil tot samenwerking en bijstand, die na goedkeuring van dit statuut door de Staten-Generaal, de Staten van Suriname en van de Nederlandse Antillen krachtens deszelfs bepalingen zal bestaan uit de hierboven genoemde gelijkstandige staatsdelen onder de Souvereiniteit van het Huis van Oranje en zal worden genoemd: Het verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

Art. 1. Het verenigd Koninkrijk der Nederlanden bestaat uit de zelfstandige staatsdelen Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen.

Art. 2. De staatsinrichting van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen wordt door elk dezer landen geregeld met inachtneming van de bepalingen van dit Statuut.

Art. 3 — 1. Het Koninklijk gezag in det Verenigd Koninkrijk der Nederlanden is opgedragen aan Hare Majesteit Koningin Wilhelmina, Prinses van Oranje Nassau om door Haar en Haar wettige opvolgers te worden bezeten, overeenkomstig de desbetreffende bepalingen, in de Nederlandse Grondwet.

2. Nopens het inkomen der Kroon, de voogdij en de inhuldiging des Konings, en het regentschap worden regelen gesteld bij statutaire wet overeenkomstig de desbetreffende bepalingen in de Nederlandse Grondwet.

3. De macht en de verordeningsbevoegdheid van de Koning worden, voorzover niet bij dit statuut bepaald, nader geregeld bij statutaire wet.

Art. 4. — 1. De Koning heeft het recht de ontwerpen van statutaire en andere wetten van det Verenigd Koninkrijk der Nederlanden voor te stellen en na aanneming door het Parlement van het Verenigd Koninkrijk al dan niet goed te keuren.

2. De Koning stelt ministeriële departementen van algemeen bestuur van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden in.

3. Hij benoemt en ontslaat de Ministers en Staatssecretarissen van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

4. Hij kan Ministers benoemen die niet belast zijn met de leiding van een Ministerieel department.

5. De Ministers en Staatssecretarissen zorgen voor de uitvoering van dit Statuut, de statutaire en andere wetten van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, voorzover die van de Kroon afhangt.

6. Hun strafrechtelijke verantwoordelijkheid en hun eed worden geregeld bij statutaire wet.

Art. 5. — 1. De Koning is onschendbaar.

2. De Ministers en Staatssecretarissen zijn verantwoordelijk aan het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

3. Alle Koninklijke besluiten en beschikkingen worden door een of meer van de Ministers of Staatssecretarissen mede ondertekend.

4. Bij verschil van mening in het rijkskabinet nopens de uitleg van het bepaalde in artikel 8, lid 2, van dit statuut kan elk lid van dit kabinet het geschil ter beslechting voorleggen aan de Rijksraad.

5. Bij verschil van mening in het Rijkskabinet nopens het verklaren van een bepaalde aangelegenheid tot een gemeenschappelijk belang op grond van het bepaalde in artikel 8, lid 3 van dit statuut, kan ieder lid van het kabinet dit geschil voorleggen aan de Rijksraad ter fine van advies. Van dit advies wordt melding gemaakt in de in artikel 8, lid 3, bedoelde mededeling.

Art. 6. — 1. Het parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden vertegenwoordigt de volken van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen.

2. Het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden kan ontwerpen van statutaire en andere wetten voorstellen, aanvullen, wijzigen, aannemen en verwerpen.

3. De Leden van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk, alsmede de ministers en staatssecretarissen en de ambtenaren bedoeld in het vijfde lid van dit artikel, zijn niet gerechtelijk vervolgbaar voor hetgeen zij in de vergadering van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk hebben gezegd of aan haar schriftelijk hebben overgelegd, noch voor hetgeen zij aan het Nederlandse Parlement, aan de Staten van Suriname en de Nederlandse Antillen optredend als deel van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk hebben medegedeeld of schriftelijk overgelegd.

4. De ministers en staatssecretarissen geven aan het Parlement van het Verenigd Koninkrijk, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, de verlangde inlichtingen, waarvan het verlenen niet strijdig kan worden geoordeeld met het belang van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden. Zij kunnen door het Parlement van het Verenigd Koninkrijk worden uitgenodigd om te dien einde ter vergadering tegenwoordig te zijn.

5. De ministers en staatssecretarissen kunnen de vergaderingen van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk, van het Nederlandse Parlement, van de Staten van Suriname en van de Staten van de Nederlandse Antillen bijwonen naar aanleiding van de behandeling van ontwerpen statutaire wetten, of tot het geven van inlichtingen. Zij kunnen zich doen bijstaan door ambtenaren, daartoe door hen aangewezen. Zij kunnen zich doen vertegenwoordigen door de Commissaris van de Koning in de

vergadering van de Staten van Suriname en van de Nederlandse Antillen, optredend als deel van het Parlement en het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

6. Het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden heeft het recht van onderzoek (enquête), te regelen bij statutaire wet.

Art. 7. Het Koninklijk gezag wordt in Suriname en de Nederlandse Antillen waargenomen door een Commissaris van de Koning, naar regelen bij statutaire wet te stellen.

Art. 8. — 1. Alle gemeenschappelijke belangen van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden worden geregeld bij of krachtens statutaire wetten.

2. Als gemeenschappelijke belangen van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden worden beschouwd:

de grondrechten en de aangelegenheden betreffende het Koninklijk Huis, de volkenrechtelijke betrekkingen met uitzondering der regionale relaties, de defensie omvattende luchtmacht en marine, met dien verstande, dat bijzondere regelingen voor de landmacht mogelijk blijven.

3. Het Kabinet van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden kan een bepaald belang, doch nimmer een groep van belangen, verklaren tot een gemeenschappelijk belang. Van deze beslissing wordt mededeling gedaan aan het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

Atr. 9. De wetgevende organen van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen zijn bevoegd de regeling van bepaalde belangen aan de Koning en het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden over te dragen. Deze regeling geschiedt bij wet van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

Art. 10. Het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden kan bepalen, dat een belang, niet omschreven in artikel 8, gemeenschappelijk is, met een nader bij statutaire wet te bepalen gequalificeerde meerderheid van stemmen.

Art. 11. — Het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden bestaat uit de volksvertegenwoordigen van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen.

2. De Koning is bevoegd het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden bijeen te roepen waar en wanneer hij zulks wenselijk acht en geheel of gedeeltelijk te ontbinden naar regelen bij statutaire wet te stellen.

3. Het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden wordt bijeen geroepen op verzoek van de volksvertegenwoordiging van een der staatsdelen, aangenomen met een gequalificeerde meerderheid op de wijze nader bij statutaire wet te regelen.

Art. 12. — 1. De Volksvertegenwoordigingen der staatsdelen zijn bevoegd haar bevoegdheden eenparig over te dragen aan de door haar benoemde gedelegeerden.

2. Het College van gedelegeerden bestaat uit dertien leden van het Nederlandse Parlement, twee leden uit de Staten van Suriname twee leden uit de Staten van de Nederlandse Antillen.

3. De werkzaamheden van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden worden voorbereid door het College van gedelegeerden.

4. Zij oefenen de bevoegdheden van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden uit zolang het niet in plenaire zitting ex artikel 11 vergaderd is, met dien verstande, dat een ontwerp alleen door het Parlement aangenomen of verworpen kan worden.

5. Voor de aanneming van een ontwerp van statutaire wet wordt de meerderheid van de stemmen van het Nederlandse Parlement en van de Staten van Suriname en de Nederlandse Antillen vereist.

6. Indien een ontwerp door de Staten-Generaal of van de Staten van Suriname of van de Nederlandse Antillen wordt verworpen, wordt het ontwerp geacht te zijn verworpen door het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

7. De Koning is bevoegd het verworpen ontwerp in een plenaire zitting van de verenigde vergadering van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden alsnog ter beslissing voor te leggen. Alsdan wordt over het ontwerp beslist bij meerderheid van stemmen.

8. Andere onderwerpen worden aangenomen of verworpen bij meerderheid van stemmen.

9. Bij statutaire wet worden de begrotingen van alle uitgaven van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden vastgesteld.

De verhouding, waarin Nederland, Suriname en Curaçao in de kosten delen, wordt bij statutaire wet geregeld.

Art. 13 — 1. De samenstelling, bevoegdheden, de werkwijze van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, alsmede de bevoegdheden, eed en de positie der leden worden nader bij statutaire wet geregeld.

2. De samenstelling, bevoegdheden, werkwijze, eed en de positie van de leden van het College van Gedelegeerden worden nader bij statutaire wet geregeld.

3. Alles wat betreft de indiening van voorstellen, hetzij van de Koning, hetzij van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, wordt bij statutaire wet geregeld.

Art. 14 — 1. Er is een Rijksraad, met de Voorzitter bestaande uit 9 leden. Voor ieder staatsdeel hebben 3 leden zitting, die door de Koning worden benoemd uit een door de Regeringen der betrokken staatsdelen aangegeven voordracht van twee personen voor iedere plaats. De Koning benoemt de Voorzitter op voordracht van het Rijkskabinet.

2. In juridische geschillen treedt de Rijksraad als Rijkshof op.

3. De inrichting, de bevoegdheden, de werkwijze, de zittingstermijn, de positie der leden en alles wat de Rijksraad verder betreft, werden nader bij statutaire wet geregeld.

Art. 15 — 1. Geschillen tussen de regeringen der staatsdelen onderling kunnen door iedere regering ter beslechting worden voorgelegd aan de Rijksraad, die daaromtrent beslist met meerderheid van stemmen.

2. De Rijksraad, optredend als Rijkshof toetst de statutaire en andere wetten van het Koninkrijk, alsmede de grondwetten en andere regelingen der staatsdelen aan het Statuut van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

3. De beslechting van geschillen nopens uitleg van wat gerekend moet worden tot gemeenschappelijke belangen krachtens artikel 3, lid 1, jo lid 2, alsmede de beslechting van geschillen nopens de vraag of de verklaring van een bepaalde materie tot gemeenschappelijk belang al dan niet ten rechte hieronder dan wel onder uitleg nopens artikel 8, lid 1, jo. lid 2, moet worden gerangschikt, wordt aan de Rijksraad, optredend als Rijkshof, opgedragen.

4. Ingeval van geschil nopens de vraag of bepaalde belangen bij of krachtens statutaire wet geregeld dienen te worden, beslist de Rijksraad optredend als Rijkshof.

5. De Staten-Generaal, de Staten van Suriname of de Staten van de Nederlandse Antillen, kunnen de Rijksraad, optredend als Rijkshof, verzoeken te beslissen of een belang al dan niet gemeenschappelijk is.

6. De wijze, waarop verzoeken en geschillen bij de Rijksraad c.q. Rijkshof, aanhangig worden gemaakt, beslist en uitgevoerd, wordt bij statutaire wet geregeld.

Art. 16 — 1. Bij statutaire wet kunnen organisaties ter bevordering van de economische, financiële en culturele samenwerking tussen Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen worden ingesteld en geregeld.

2. De concordantie in de wetgeving wordt zoveel mogelijk bevorderd.

3. Bij statutaire wet kunnen rechtsprekende organen van het Verenigd Koninkrijk worden ingesteld.

Art. 17 — 1. Internationale verdragen aangegaan door de Koning behoeven de goedkeuring van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, naar regelen bij statutaire wet vast te stellen.

2. Dit besluit kan worden aangevuld met regelingen, getroffen door de Nederlandse regering met vertegenwoordigers van Indonesische volken, na goedkeuring door het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden.

Art. 18 — 1. Behoudens het bepaalde bij het voorgaande artikel, kan dit Statuut niet worden aangevuld, gewijzigd of ingetrokken, zonder medewerking van een gequalificeerde meerderheid van de leden van de volksvertegenwoordigingen van elk staatsdeel, vertegenwoordigd in een grondwetgevende verenigde vergadering van het Parlement van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, met bewilliging des Konings De procedure wordt bij statutaire wet geregeld.

Art. 19. Dit Statuut kan aangehaald worden als „Statuut van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden".

Art. 20. Dit Statuut treedt in werking drie maanden na de goedkeuring door het Nederlandse Parlement, de Staten van Suriname en de Staten van de Nederlandse Antillen.

Scholen in goudglans

door

M. D. LATOUR O.P.

In de kroniek van het Vicariaat staat de 17de Maart 1897 aangemerkt als de dag, waarop een stuk grond gekocht werd te Scharlo, om scholen te bouw . Daarmee begint voor ons de geschiedenis van drie scholen in de parochie van Pietermaai, die nu hun gouden bestaansfeest vieren.

Vrijdag 19 Maart 1897 had in alle eenvoud de eerste steenlegging plaats van het schoolgebouw, dat zou worden opgetrokken op het terrein tussen de Rozenkranskerk te Pietermaai en Scharlo. De plechtigheid werd verricht door de Z.E. Pater Ludovicus Jansen, pastoor te Pietermaai en bijgewoond door een belangstellende menigte.

Wie in December van dat zelfde jaar wandelde aan het eind van het Waaigat, dat zich toen veel verder uitstrekte dan nu, en langs de kerk van Pietermaai de weg nam, die naar Scharlo leidde (nu Ooststraat geheten), zag ter linker zijde een geheel nieuwe bouw verrijzen, bestaande uit verschillende huizen.

Het hoofdgebouw bevond zich in het midden en had zijn ingang aan de zijde van Scharlo, waar de sierlijke gevel geheel paste bij de omgeving.

St. Antoniusgesticht heette dit gebouw. Binnenkort zou het betrokken worden door de Eerwaarde Zusters Franciskanessen van Rosendaal. De omringende gebouwen zijn leer- en bewaarscholen voor meisjes van vermogende en onvermogende ouders. Tot dan toe bestond er alleen gelegenheid tot onderwijs voor onvermogenden.

Dat werd gegeven in de St. Jozefschool aan het Pietermaaiplein (Later Cnocordiaplein nog later Julianaplein genoemd), maar deze school zou nu een geheel andere bestemming krijgen, waarover dadelijk.

Sinds lang was te Pietermaai de behoefte merkbaar aan een school voor meisjes uit de gegoede burgerstand.

De betalende school zou alle vakken van het lager en meer uitgebreid lager onderwijs omvatten, terwijl tevens se taal voor hen, die het ver de Spaanse, Engelse en Franse taal voor hen, die het verlangden, zou onderwezen worden.

Ook zou onderricht gegeven worden in fraaie en nuttige handwerken en het maken van bloemen.

De schoolgebouwen, alle nieuw opgetrokken, waren naar de laatste eisen van die tijd gebouwd.

Iedere klas is ruim en fris en zal geen groter aantal leerlingen bevatten, dan overeenkomt met de gezondheidsleer en de goede gang van het onderwijs. De burgerscholen zijn afgescheiden van de armenscholen en hebben een verschillende ingang.

Vertrouwende op de beloofde steun van vele families zullen de Zusters in Januari van het volgend jaar met de nieuwe bewaar- en leerscholen beginnen.

Donderdag 6 Januari 1898 trokken twaalf Zusters van Rosendaal, bestemd voor de scholen van Scharlo, haar nieuwe woning, het St. Antoniusgesticht, binnen. De inzegening van het Zustershuis en de daarbij behorende kapel had die zelfde dag in alle eenvoud plaats.

De school voor betalenden was het eerst klaar. Reeds op 10 Januari 1898 werd deze in gebruik genomen. De school voor onvermogenden was echter maar weinig achter. Eind Februari gingen de meisjes van de niet-betalende school van het Pietermaaiplein over naar haar nieuwe school te Scharlo.

De stroom van leerlingen naar de meisjesscholen was groter dan men verwacht had en op 5 Maart bleek reeds, dat spoedige uitbreiding van de klaslokalen nodig was, speciaal ten behoeve van de bewaarschool voor onvermogenden.

De jongensschool van Pietermaai werd tot dan toe gehouden in het gebouw van de St. Jozefgezellen Vereniging, beter bekend bij de Curaçaoenaars als de Club di San Hose. Toen de meisjes waren weggetrokken uit de school aan het Pietermaaiplein, namen de Fraters deze school over, die echter eerst grondig gerestaureerd en enigzins verfraaid werd.

Op 1 Maart namen de Fraters het onderwijs te Pietermaai over van de lake.

Wegens de herstelwerkzaamheden kon hun St. Jozefschool pas geopend worden op de 15de Mei 1898.

De klaslokalen waren groot voor die tijd, het ameublement deels oud, deels nieuw. Voor de klassen van de bovenverdieping was aan de achterzijde van het gebouw een trap met balkon aangebracht.

Deze oude school heeft het gedaan tot 1935, bijgestaan door de Club di San Hose, die de laatste jaren zijn lokalen weer had moeten lenen, om het steeds wassend schoolbezoek op te vangen. In 1935 werd op de plaats van de oude St. Jozefschool een geheel nieuw gebouw met twaalf klassen gebouwd en de Club werd weer Club.

Arubaanse architect Max Britten.

De meisjesscholen van Scharlo moesten eveneens telkens uitgebreid worden en in 1943 werd de meisjesmulo, eveneens St. Jozefschool geheten, gerestaureerd en van een verdieping voorzien door de Heer A.W.A.Lendering. De oude scholen waren gebouwd door de zo algemeen bekende Frater Radulphus, die nu het gouden feest van zijn scholen nog mag beleven.

De meisjesschool voor onvermogenden in de Ooststraat wordt binnenkort vervangen door een groot modern schoolgebouw aan de Scharloweg. De bouw hiervan maakt goede vorderingen.

De bedoeling is, om het oude gebouw dan af te breken en de vrijkomende ruimte te benutten als speelplaats voor de MULOschool, die inderdaad vrij krap bedeeld is met speelruimte.

De meisjesscholen worden sinds 1932 niet meer bediend door de Soeurs van Rosendaal, maar door de Zusters van Schijndel, die met talent en liefde voortwerken aan het werk van haar voorgangsters.

Drie scholen, behorende tot de parochie van Pietermaai prijken nu in de gouden gloed van hun vijftigjarig bestaan. Duizenden en duizenden kinderen genoten hier uitstekend onderwijs en een degelijke katholieke opvoeding. De beschavingsarbeid hier door Fraters en Zusters verricht, is met geen maat te meten. De weldaad, hiermee bewezen aan het Curaçaose volk, meer in het bizonder aan de parochie van Pietermaai, is zeer groot. Moge Curaçao dit steeds in grote dankbaarheid blijven gedenken!

R.T.C.

Telefonisch deelde de heer Ad. Versney gistermiddag mede, dat alle resoluties, waarvan het telegram van de R.T.C. gisteren sprak, zijn aangenomen plus nog enige meer.

De Tweede Kamer nam het vrouwenkiesrecht aan voor de West.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Christmas Eve" Vrijdag, Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 10.30 uur en 8.30 uur.

CINELANDIA: „Mother wore tights 8 uur.

ROXY: „Trouble with women" 7 en 9 uur.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Vrijdag 19 Maart te 18.15 uur: Avondgebed en Sabbatwijding.

Zaterdag 20 Maart te 8.30 uur: Ochtenddienst. Schriftlezing: Leviticus 1 t/m 5 en Deuteronomium 25:19 t/m 25:19; geen middagbijeenkomst; te 18.30 uur: Avondgebed.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 21 Maart as. waargenomen door Zuster Langemeyer, Pasanggrahan, telefoon 1227.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 21 Maart as. worden waargenomen door Botica Excelsior (Punda) Herenstraat 4, telef. 2004 en door Botica Central (Otrabanda) Breedestraat 45, tel. 2281.

CUROM:

Vrijdag: 6.30 Kinderuitzending voor oudere kinderen o.l.v. Mej. D. Ensing; 6.50 Dinermuziek; 7.20 Uitzending in het Papiament; 7.35 Rimsky Korsakov; 8 Nieuwsbulletin; 8.15 Hollandse wijsjes; 8.30 Zuigelingenzorg door Zr. C. J. van Meggelen; 8.45 Gevarieerd programma, Felix Yinder (viool) Wim Statius Muller (piano), Maurice Dougan (piano) en Wim P G. Stokla (voordracht); 9.30 De wereld chrijft......; 9.35 L'heure violette; 9.55 Voornaamste nieuws.

Zaterdag: 1 Opening; 1.05 Lunchmuziek; 1.30 Nieuwsbulletin; 1.45 Andre Kostelanetz.

SPORT

SCHAKEN.

De wedstrijd „Dr. Max Euwe" II — „Curaçao" II, welke Woensdagavond in Hotel Washington gespeeld werd, eindigde in een 6½—3½ overwinning voor „Dr. Max Euwe" II. De leiding van deze avond berustte in handen van de heer F. Araujo. Maandagavond wordt in het R.K. Zeemanshuis de derde ronde gespeeld, ditmaal tussen „Capablanca" en „Curaçao" I. Wedstrijdleider zal zijn de heer K. W. Coppcolse.

De gedetailleerde uitslag luidt:

1. Prinsen	—	Labega	½—½
2. Reyndorp	—	De Mes	½—½
3. Tol	—	Römer	½—½
4. Tiepen	—	Gaertner	1—0
5. Goedendorp	—	Zuiverloen	0—1
6. Van Wijn en	—	Van Gijn	1—0
7. Hoedemaker	—	Tecla	0—1
8. Segaar	—	Joubert	1—0
9. Harteloh	—	v.d. Weide	1—0
10. Hirschfeld	—		1—0 (def.)
			6½—3½

Wereldnieuws

SOVJET INZICHT INZAKE PALESTINA.

Een Sovjet bron te Lake Success zeiden, dat de Veiligheidsraad concrete stappen moet nemen om het vredesverdrag in Palestina te verwezenlijken.

Deze bron zeide, dat de vermelde overeenkomst tussen de grote mogendheden inzake het rapport van hun onderzoek in de Palestijnse kwestie vaag was en slechts een halve stap in de goede richting. Sprekende tot krantenmensen zeide dezelfde bron na geweigerd te hebben verdere aanwijzingen te geven, dat de overeenkomst der vier mogendheden een waarschuwing is, dat het vredesverdrag in Palestina niet geduld zal worden, noch vandaag, noch morgen, noch gisteren, noch overmorgen of in een woord gezegd, het zal nooit aangenomen worden. Dit is erg vaag, zeide hij. De Veiligheidsraad van de Uno moet verdere stappen tegemoet komen. De Russen handhaven hun standpunt. nl. dat het Unoplan om Palestina te verdelen in een Joodse en een Arabische staat doorgevoerd moet worden.

Nadat de grote mogendheden gisteren vergaderd hadden zeide een persman: „Zij hebben besloten om een eind te maken aan de gevechten in het Heilig Land. Dat de Russen gevraagd hebben naar een concrete actie duidt aan dat de Sovjet deze kwestie vermoedelijk morgen voor de Veiligheidsraad zal brengen.

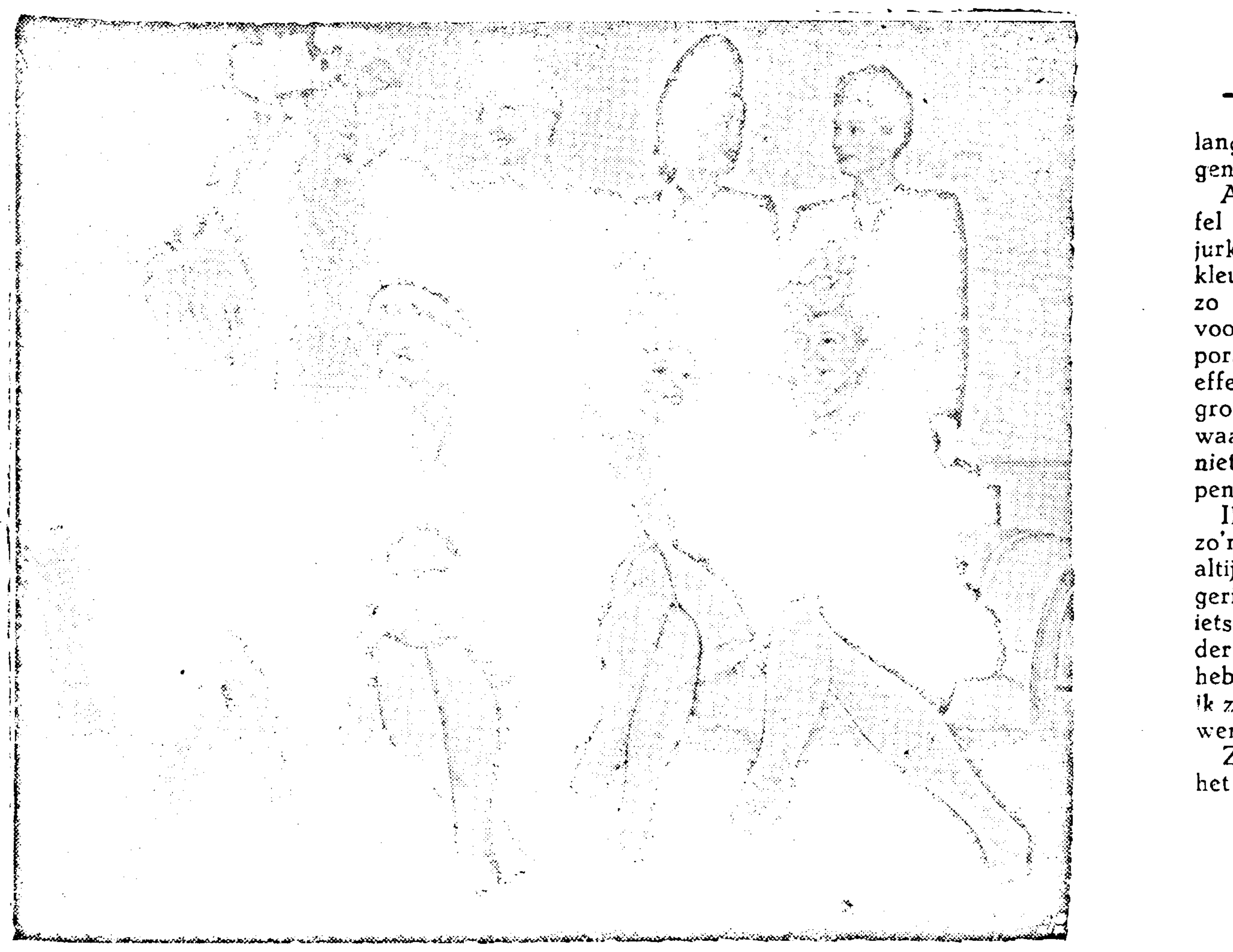
COMMENTAAR VAN ARANHA.

Oswaldo Aranha, onlangs voorzitter van de Algemene Vergadering van de Uno heeft een commentaar gegeven op de rede van Truman. Hij zeide:

„Ik twijfel er geen ogenblik aan dat hij een verklaring zoekt voor de democratische gedachten van de wereld en de heersende bezorgdheid. Ik geloof ook, dat de democratische Uno, een ware en echte Unie, in staat zal zijn om een eind te maken aan de beweging van het defaitisme van de democratie en de verzwijging der democratie die onafhankelijkheid gelijk Rusland, dat over geheel Europa placht te doen.

Indien de pogingen van Truman dergelijke resultaten brengen onder leiding van Noord Amerika, dan zal dit zeer zeker bijdragen tot verkrachting van de macht van de democratische wereldbeweging. Zijn woorden zullen dan medehelpen tot het doen ophouden van het defaitisme van de volkeren en tevens ook tot het erlangen van een wereldvrede.

Van en voor de Vrouw

DE ACHT BEST GEKLEDE VROUWEN DER VERENIGDE STATEN.

Mode praatje

Voor mij ligt een groot aantal tekeningen van schattige japonnetjes. Dromen zijn het stuk voor stuk en naast mij ligt ook een lap stof om één van die dromen tot werkelijkheid te maken.

Bij het bekijken van al die modellen heb ik weer eens met stijgende verwondering geconstateerd, dat papier toch maar geduldig is. Het is buiten kijf dat die schattige tekenfiguurtjes waar de modellen zo vlot en elegant op uitkomen steeds buiten de normale verhouding getekend worden. En dan nog meestal in houdingen, die een normale vrouw nooit aanneemt.

Het is dus wel zaak terdege te overwegen of zo'n schattig japonnetje, ook schattig zal zijn als het je eigen leden bedekken moet. Daar heb je nu bv. de brede heupen, waar men ons beslist mee versieren wil, blijkens de vele rimpelrokken en uitgebreide draperies. Gezien het feit, dat Nederlandse vrouwen al vrij brede heupen hebben, staat het de meeste dames niet goed. En als je dan in je zoete herinneringen opdiept, dat je er vroeger op dat feestje toch zo énig uitzag in een dergelijke japon, bedenk dan dat er sindsdien veel is veranderd, waarschijnlijk ook met uw figuur.

Gelukkig behoeven we niet aldemaal mee te doen aan de rimpelbukken en de draperieheupen. Verschillende modellen laten ook de vlotte klokrok, de keurige gladde en de rok met hier en daar wat plooien zien. Nee, wat die breedte onder de taille betreft doe ik toch maar geen concessies aan de mode!

De schouders worden over het algemeen zo breed mogelijk gemaakt, iets wat lang niet gek staat als het binnen de normale grenzen blijft. Zijn wij vrouwen niet het toppunt van tegenstellingen? De natuurlijke vrouwelijke lijn wijst naar smalle schouders en brede heupen en het ideaal is juist andersom.

Wat de halsuitsnijding betreft, er zijn vele mogelijkheden, zoals „lage halsjes", V-hals, vierkante en driehoek, ronde en zelfs asymmetrische. Keuze genoeg. Geen enkele vrouw behoeft met een onflatteuze halsafwerking te lopen. Iets wat ik toch nooit zou doen, al zou de mode van de dameh krijgen, dat er alleen een bepaald soort halsafwerking gedragen mocht worden, ik zou net zo lang zoeken tot ik iets bevredigends gevonden had.

Alle plaatjes voor mij zijn heel fel gekleurd, en ik peins of zo'n jurk in vier verschillende harde kleuren in de werkelijkheid ook zo aardig aandoet. Eenvoud is voor chique de moeder van de porseleinkast, en zo'n knalgeel effen jurkje met een bedrukt groen en rood vestje, is een hele waag, al behoeven we gelukkig niet als grijze muizen rond te lopen.

Ik besluit dan toch maar tot zo'n vlotte klokrok, dat maakt altijd slank, grote van boven ingerimpelde zakken, maakt toch iets van een heupverbreding zonder dit te overdrijven. Gelukkig heb ik geen magere hals, dus kan ik zo'n V-hals nemen. En de mouwen, die neem ik gewoon glad.

Zou het goed staan, en zou het me niet dik maken?

Ons kook- en bakpraatje

Marmer pudding.

Kook een halve liter melk met 50 gram suiker, als deze kookt mengt men er een papje van 40 gram maizena en een half maatje melk door. Even laten doorkoken.

Verdeel de pudding nu in tweeën. Kleur de ene helft met eigeel en de andere helft met carminrood. Meng deze twee dan tezamen en roer slechts even door met een paar luchtige slagen. Laat het geheel koud worden in een puddingvorm en u hebt een pudding welke even als marmer gekleurde strepen vertoont. Vooral uw kinderen zullen het prachtig vinden. Carminrood kunt u bij een Botica verkrijgen.

Slagroomschotel.

Meng door uw gesuikerde slagroom wat rum en een paar druppels eigeel.

U kunt het in glazen opdienen, gegarneerd met vruchten, geconfeit of uit het blik. Steek in het midden een waaierbiscuits.

Van goede getuigen voorzien

Ze heette Maria en dat was alvast een voordeel. Ik zou dus niet zo lang behoeven te denken, voordat ik haar riep; of per vergissing eerst de namen noemen van haar drie voorgangsters. Ja, sinds een half jaar was ik aan het sukkelen, zoals dat heet.

Nelly kon het werk bij me niet aan. Gertrude werd door een soort heimwee naar haar geboorteplaats verteerd en Stien moest naar haar zieken moeder.

Ze heette dus Maria en kwam om tien uur, nadat ik van 8 uur af op het resultaat van mijn advertentie had gewacht. Nu, het resultaat was pover, want deze Maria had slechte getuigschriften.

Eerst keek ze me met haar donkere ogen recht in de mijne, maar toen ik naar haar getuigschriften vroeg, dwaalde ze weg van mijn gezicht en keken naar het patroon van het tafelkleed.

Ik...... e...... mevrouw, ik heb eigenlijk niet... astublieft", zeide ze toen opeens, en overhandigde me een brief. De brief luidde niet vriendelijk over Maria en tussen de regels door las je, dat het niet geraden was om haar in je huis te nemen en op je huishouden los te laten. Ik stond op, en zeide: „Zonder goede getuigen neem ik je niet aan."

„Ja mevrouw, ik weet het, maar ik moet toch ergens werken en ik dacht mischien...... dat." Weer aarzelde ze. Ze hield haar ogen nog stijf op het tafelkleed gericht, maar ik zag, dat ze vochtig waren. Zoals ze daar zat, was het een aardig ding. Fris, jong en helder gekleed. Ja, de indruk die ze maakte was prettig en schoon. Ik had haar graag aangenomen. Maar die getuigen waren slecht.

Daarmee kon ik onmogelijk beginnen. Dan nog maar liever alles zelf doen, totdat zich een betere kracht voordeed.

„Geef uw adres maar", zeide ik om haar niet bruusk af te schepen.

Enkele dagen later kwam Nora bij me in betrekking.

Nora van den Berg is tot mijn volle tevredenheid bij me in betrekking geweest; ze is ijverig netjes en eerlijk en kan eenvoudig koken, stond er in haar getuigschrift. De betreffende dame belde men ten overvloede nog op om me te zeggen, dat Nora een meisje was om te vertrouwen en lang te behouden.

Het is niet netjes van me maar ik heb die dame verwenst.

Nora was lui, brutaal, leugenachtig en ze kon slechts aardappelen en melk koken. Wat haar vorige mevrouw dan gegeten had vroeg ik na een lijdensweek.

„Hetzelfde als U, maar van betere qualiteit", zeide Nora uit de hcogte, waarop ik haar raadde weer naar haar vorige mevrouw terug te gaan.

Nora pakte haar bezittingen in en verdween.

Die avond biechtte ik mijn gezin, dat we nog steeds sukkelden.

„Heb je dan nog niet iemand anders op die advertentie gekregen?"

„Ja, nog een meisje, maar dat had zulke slechte getuigen."

„Dan moet je haar vooral nemen", raadde mijn oudste zoon met een sarcasme dat tegenwoordig op iedere middelbare school onderwezen wordt.

Later in bed stond het vriendelijke gezichtje van Maria weer voor mijn geestesoog en de volgende morgen zocht ik haar adres. Twee dagen later zong Maria in de keuken, dat het een lust was, de kamers waren schoon en we aten heerlijk. Nu weet ik wel dat niet alle getuigen zo onbetrouwbaar zijn, maar na een gesprek met Maria in de keuken, die me vertelde, hoe zenuwachtig en prikkelbaar en veeleisend haar vorige mevrouw was geweest, besloot ik in het vervolg op mijn eerste indruk af te gaan.

Getuigen schrijven is altijd een precaire aangelegenheid. Dikwijls maken we er ons af met een Jantje van Leiden, omdat we weten, dat door onze slechte getuigen de meisjes geen betrekking meer zullen krijgen, doch we vergeten, dat we hierdoor vaak andere huismoeders duperen. En slechts enkelen van ons zijn in staat om waarlijk slechte getuigen te geven.

Of we overdrijven weer de qualiteiten van een meisje, dat toevallig in ons midden en in ons huishouden en onder onze leiding op zijn plaats was. Tevens vergeten we vaak, dat ook wij onderhevig zijn aan stemmingen en wel eens dingen eisen, die we zelf ook niet konden volbrengen.

Nee, de quaestie van het geven en ontvangen van getuigen is niet in een handomdraaien opgelost. Het beste is, dat we meer vertrouwen op onze eerste indruk, die immers altijd de beste is.

Maria is een juweel. Dat wil zeggen: In mijn huishouden:

Nuttige wenken

Een chocolade vlek.

Meestal laat een verse vlek zich verwijderen door het betten met lauw water, gebruik liefst gekookt of gedistilleerd water (ter voorkoming van kringen). Blijft succes uit, behandel een goed wasbaar weefsel dan met zeepsop of leg de vlek met glyl cerine aangesmeerd, in de zon. Was de plek daarna uit. Ook kan op de vlek wat Borax gelegd worden en het water overgoten worden. Was oude vlekken eerst uit met zeepsop. Bleek katoen en linnen in bleekwater en wol en zijde in waterstofperoxyde. Bet moeilijk wasbare weefsels met lauw water, verwarmde alcohol (aud bain-marie verwarmd) of spiritus. Gebruik voor acetaatzijdekoude alcohol.

Voor de Jeugd

O, WAT EEN VERDRIET.

De domme Uil

In het bos achter de witte heuvels woonden de vogels, blij en onbezorgd. Ook de kabouters hadden het naar hun zin. Maar op zekere dag werd hun rust wreed verstoord. Er kwamen houthakkers met grote bijlen. Het bos dreunde onder hun zware slagen; boom na boom werd geveld. En met de bomen verdwenen ook de nesten der vogels. Wat moesten ze beginnen? Er zat maar één ding op: ze moesten alle een nieuw nest bouwen. Nog diezelfde dag werden er takjes en mos aangesleept. De duiven, de uilen, de merels en al de vogels vlogen door elkaar. Ze hadden ieder een nieuwe boom uitgezocht, ze waren er tevreden met hun nieuwe huis. Maar er was één uil, die deed niets. Hij zeide: „Ik ga naar mijn neef de kerkuil in de stad. Ik zal daar wel onderdak vinden. Verbeeld je, een nieuw nest bouwen, mij te veel werk."

Hij ging en zijn neef ontving hem hartelijk. Hij vloog van toren tot toren. Ja, hij bracht alle hoge schoorstenen een bezoek. Hij had een heerlijke tijd in de stad.

Inmiddels werd het najaar. De bladeren beginnen te vallen en het bos was als een sprookje zo mooi. De vogels hadden het weer echt naar hun in.

Ze hadden alle een nieuw nest, veel mooier dan het oude. De winter mocht komen, hun nest kon er tegen. En de winter kwam. Eerst was het een beetje koud, toen begon het te sneeuwen en daarna kwam de wind. De vogels in het bos doken diep in hun stevige nesten en maakten het zich gezellig bij elkaar. Maar hoe verging het de uil? Die zat ook in eikaar gedoken bij zijn neef de kerkuil. Hij zag de sneeuw vallen op de daken, hij hoorde de wind door de galmgaten van de toren huilen: hu wat koud. Hij kreeg een wolk sneeuw in zijn nek.

„Sneeuwt het hier altijd in?" vroeg hij aan zijn neef.

„Daar ben ik aan gewend", antwoordde zijn neef de kerkuil.

„Niets voor mij", zeide de uil. „Ik wou dat het zomer was". Hij maakte zich zo klein mogelijk.

Toen gebeurde er iets ergs. Met een gierende uithaal gooide de wind een berg sneeuw naar binnen, alleen de snavels der twee ineengedoken uilen staken er boven uit.

„Dat gaat te ver", zeide de uil en schudde zich de sneeuw van de veren. „Nu hebben we ook al geen dak boven ons hoofd."

Inderdaad, de wind had de leisteen meegerukt en om het ongeluk nog te vergroten, begon het weer hard te sneeuwen.

„Ik ga naar huis", zeide de uil.

„Wat je gelijk hebt", zeide de neef. „Voor jullie bosuilen is het hier niets gedaan in de stad. Ik ben dat zo gewend. Goede reis!"

De uil ging op stap, dat wil zeggen, hij vloog door de sneeuwbui en uren later kwam hij in het bos. Hij herkende het haast niet meer. Alle vogels hadden een nieuw nest. Het ene nog mooier dan het andere. De uil daalde op het eerste nest neer.

„Mag ik binnen komen?" vroeg hij.

„Daar is de uil terug", zeide de duif. „Ik dacht al, die houdt het nooit uit in de stad."

De uil stapte het nest binnen.

„Weten jullie ook een nest voor mij?" vroeg hij.

„Wat, heb je dan nog geen nest gebouwd?" vroeg de duif.

„Neen, ik logeerde bij mijn neef. Ik was met vacantie."

De duif lachte de uil uit.

„En nu denk je dat je zo maar bij ons kan komen? Dat gaat niet uil. Bouw zelf maar een nest."

De duif keek zo nijdig, dat de uil maakte dat hij weg kwam. Dan maar naar de kabouters, misschien wisten die raad. Met een mooie glijvlucht daalde hij voor de grote paddestoel. Met zijn snavel tikte hij tegen de deur. Er werd open gedaan.

„Daar is onze vriend de uil", zeide een dikke kabouter; „kom binnen en vertel ons van de reis."

De uil ging op de rand van de tafel zitten.

„Vertel eens, is het nog altijd zo druk in de stad?" vroeg de dikke kabouter.

„Heel erg en het is er koud ook. Het sneeuwt zo hard, dat de plannen van het dak vallen."

De kabouters schudden hun wijze hoofden.

„Ja", zeide de uil, „toen dacht ik, ik ga maar eens terug naar het bos; ik wilde naar huis."

„Naar huis!" zeide de kabouter. „Dan zal je eerst moeten bouwen. Dacht je, dat de anderen dat ook niet hebben gedaan? Zelf bouwen, hoor."

„Nu in de winter een nest bouwen?" zeide de uil. „In die kou?"

„Eigen schuld", zeiden de kabouters.

De uil zat droevig naar zijn tenen te kijken.

„Kan ik hier niet blijven?" vroeg hij. „Als ik op de boekenkast zit, hebben jullie geen last van me."

Toen zeide de dikke kabouter: „Luister, je mag blijven, maar dan moet je zorgen, dat er iedere dag een bos takken bij de kachel ligt. Voor niets mag je hier niet blijven. En als het lente is, dan helpen wij je met een nest bouwen."

De uil knikte opgelucht.

„Goed, dat doe ik", zeide de uil.

„Begin maar", zeide de kabouter.

„Nu al?"

„Natuurlijk, vandaag begint je taak al."

De uil moest er op uit. Tak na tak legde hij naast de haard totdat de kabouter zeide: „Stop, nu is het genoeg. Morgen de rest!"

Toen ging de uil boven op een paar dikke boeken zitten en zeide tot zichzelf: „Wat dom, wat dom. Als ik twee dagen takjes en mos had gehaald, dan had ik een eigen nest gehad en nu moet ik de hele winter slepen."

Ja, het was dom van hem geweest om naar de stad te gaan, terwijl hij zag, dat alle vogels een nieuw nest bouwden. Die domme uil!

PIERS GROTE REIS.

..Van Pier de molenaarszoon die veel wonderbaarlijks heeft beleefd.

De ogen van de bruine man begonnen te fonkelen. Pier keek er met verbazing naar. Ineens schrok hij. De machine werd helemaal omringd door beesten met bulten zoals Pier wel eens in Artis gezien had en de bruine man die aan hun vliegmachine gebungeld had, stapte in een wip op zo'n beest. Eén dikke zandwolk en weg was de stoet...... er was alleen nog maar een zware donkere streep te zien. Pier wreef zijn ogen uit. Ze staken van het zand dat overal op en in stoof. De stuurman liep te stampen van kwaadheid. Nu had hij niets gewenst en nu was die bruine knul al verdwenen.

Pier bedacht met plezier, dat hij tenminste nog allerlei had weten te zeggen, maar ineens kreeg hij het benauwd, hij had vergeten te vragen of hij gauw thuis mocht zijn. O, wat kreeg die Pier een verlangen naar zijn vader en moeder.

De stuurman-piloot tierde van boosheid dat hij geen wens had gedaan bij de bruine passagier, die hij al bungelend binnenboord gehesen had.

„Ja had me moeten helpen onthouden", bulderde hij tegen Pier. „Jij hebt zeker allerlei prachtige zaken van die vent gedaan gekregen en ik, die het meeste werk heb gehad, dan op een houtje bijten."

Eerst vond Pier het geschreeuw wel vermakelijk, doch ineens brak hij in snikken uit. Verwonderd keek de stuurman-piloot hem aan. Wat nu, die kwibus had van alles mogen wensen en nu jammerde hij nog op de koop toe. „Waarom grien je?" vroeg hij grof.

„Omdat ik vergeten heb", snikte Pier, „om te vragen of ik naar huis mocht."

„Wat een suffert", zeide de stuurman, „nou vooruit", vervolgde hij, „wij zullen het wel buiten die tovenaar ook redden om je thuis te brengen."

Pier droogde zijn tranen en wilde juist de stuurman bedanken als hij plotseling allerlei gedaanten uit het zand zag oprijzen. Met een vlugge sprong was hij bij het ankertouw, rukte het los, gaf de stuurman een duw dat hij achterover in de cabine viel en nu was het het werk van een minuut om op te stijgen. Maar helaas, ze hadden buiten de waard gerekend, want op enige meters hoogte begon het vliegtuig te schommelen en jawel, daar zag Pier al direct dat er stevige canvasdraden aan het vliegtuig vast zaten, die aan reusachtig grote cactussen waren vastgemaakt. Pier begreep dat er onheil moesten gebeuren en jawel, hijgend en puffend schokte de grote vogel tegen de grond.

Ontelbare bruine mannen met lange witte jurken stortten zich op het vliegtuig en bonden Pier en de stuurman met stevige canvas-vezels aan elkaar vast. Als zakken meel werden ze op de rug van een kameel gesmeten en vastgesjord en daar gingen ze, de witte woestijn in.

Pier kreeg overluid. Nog nooit had hij zo'n spijt gehad, dat hij naar die akelige bioscoop was gegaan, als nu hij er wel zeker van was, dat dit zijn laatste tochtje was. Natuurlijk zouden het menseneters zijn, dacht hij. De stuurman en de andere passagiers zouden in de soep van de tovenaar terecht komen. En bij vader thuis zou de molen nooit slijten en de wagen nooit piepen en het paard nooit moe worden en vader en moeder zouden helemaal niet weten, dat ze dat aan de wensen van Pier te danken hadden.

De stuurman zeide lelijke woorden binnensmonds en Pier keek angstig of de bruine heren het niet verstaan konden.

Bij een groot bos cactussen hielden zij halt. Er werden waterzakken van de ruggen van de kamelen gehesen en de bruine mannen verdwenen achter het bos om water te putten, zoals Pier meende.

De stuurman probeerde een hand vrij te krijgen om zijn zakmes uit zijn zak te peuteren.

Pier hoopte vurig, dat het lukken zou en jawel, daar kwam de dikke rode hand van de stuurman onder de knoop van canvas uit. Als die knullen nu maar lang genoeg wegbleven. Rsst, rsst, knerpte het zakmes door de banden en met een sprong stond de stuurman naast de kameel. Met een paar flinke sneden waren Piers touwen ook los en daar ging het, zig-zag door het mulle zand.

„We hebben geen water", hijgde Pier, die het zand in zijn mond voelde kleven.

„Heb maar geduld, ventje", zeide de stuurman grimmig, „we zullen de heren foppen. We gaan hier kalm vlakbij achter een cactus zitten of eigenlijk in een cactus. Let op."

Hij sneed een paar reuzenbladen af, die zo groot als een mens waren.

„Ga gemakkelijk liggen" gebood hij Pier. „Mooi zo, rechtuit op zo'n bladenbed, dan zal ik je toedekken."

Pier strekte zich uit op het koele blad, de stuurman legde het reuzenblad over hem heen en Pier zag door de kieren, dat hij voor zichzelf ook zo'n schuilplaats klaar maakte. Hij was nog maar ternauwernood klaar, toen ze een wild gekrijs hoorden. De bruine heren waren blijkbaar van de watertocht terug en hadden hen gemist. Ze liepen heen en weer en gaven zulke afschuwelijke geluiden, dat de rillingen over Piers rug liepen. Opeens verstijfde hij bijna. De stuurman liet een scherp gefluit horen. Hals over kop vlogen de mannen op hun kamelen en zetten de gang er in. De stuurman floot nog eens, scherp en fel. De beesten schommelden voorwaarts onder de ophitsende kreten van hun berijders.

(Wordt vervolgd).

KLEINE MOPJES.

Vader: En Japie, heb je een mooi rapport gekregen?

Japie: Pietje is ook niet over gegaan, vader.

Meester: Annie, waarom trok Hannibal over de berg?

Annie: Misschien omdat hij aan de andere kant moest wezen, meester.

ONS RAADSELHOEKJE.

Leeftijd van 6 tot 9 jaar.

Het fladdert en komt toch niet van zijn plaats. Ra, ra, ra, wat is dat?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Raadsel.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen.

HERSENGYMNASTIEK.

De meeste grote steden liggen aan een rivier.

Aan welk water liggen de volgende steden?

1e vraag: Amsterdam?

2e vraag: Parijs?

3e vraag: Londen?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Hersengymnastiek.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen en de leeftijd.

HERSENGYMNASTIEK.

Oplossing: Het lievelingsdier was zwaan, buldog, paard.

Winnares Irene de los Santos. Pietermaai 162.

RAADSELHOEKJE.

Oplossing is geluksvogel en ongeluksvogel. Hiervan is niet één goede oplossing ingekomen.

Prijzen afhalen vanaf as. Maandag, bij de Administratie van de „Amigoe di Curaçao".

Tante Ria.

Crisis in Duits zuiveringssysteem.

De actie der protestanse en katholieke kerkelijke overheid in de Amerikaanse zone tegen de procedure der politieke zuivering van voormalige leden der Nazi-partij, heeft de vinger gelegd op een zeer wonde plek in het proces der genezing van het Duitse volk van de besmetting van de Nazi-leer. De crisis in het systeem der denazificering bestaat sinds jaar en dag. De methode der berechting die, ofschoon verschillend van aard, in de onderscheidene bezettingzones overal het gebrek vertoont niet te kunnen optornen tegen de sluwe en invloedrijke profiteurs van het voormalige regiem, heeft bij de brede massa nooit op een bij zondere sympathie kunnen bogen. De sympathie is veeleer uitgegaan naar de kleine politieke dwazen, die zich in hun politieke onbenulligheid door de glorie van het tijdperk hebben laten overmeesteren en die dan ook voor de tribunalen het loodje hebben moeten leggen, aldus „De Maasbode".

De crisis in de denazificering wortelt evenwel dieper dan in dit menselijk meevoelen met het onfortuinlijke lot van de kleine man. Zij is in het laatste half jaar zo duidelijk aan de dag getreden, dat men zich eigenlijk nog alleen maar kan verbazen over de pro's en contra's, die thans naar aanleiding van de protesten van Pastoor Niemoller nog met een zekere ijver worden opgetast.

Men heeft thans nog slechts een willekeurige Duitser aan te spreken om terstond te ervaren, dat alles wat men zich aan geallieerde zijde van het zorgvuldig gecultiveerde programma ter uitroeiing van de door Adolf Hitler gepredikte gedachten had voorgesteld, tot een volkomen mislukking is gekomen.

Niets is minder bedriegelijk dan de falikante ineenstorting van dit geallieerde programma te willen schuiven op rekening van formele blunders, die er begaan zijn. Het is sedert lang duidelijk, dat in de omstandigheden, waarin een vastgelopen vierzijdig bestuurd dit land heeft gebracht, ook het meest perfecte en rechtvaardige systeem der denazificering niet bij machte geweest zou zijn op te roeien tegen de aanzwellende stormvloed van re-nazificatie.

Wij behoeven niet terug te gaan tot de eerste oorzaken, die het eerherstel aan Hitler's ideeën hebben ingeleid: de toestand der materiële genezing tengevolge van onenigheid der geallieerde dokters. De meest actuele verschijnselen op het Duitse toneel zijn te zeer verontrustend om nog terug te grijpen naar het verleden. Zolang de geallieerde tweedracht, die voor het Duitse volk wordt tentoongesteld, zich op nog min of meer ideologisch gebied bevond, was ze niet in al te opvallend contrast met de politieke zuivering.

Sinds enkele weken evenwel woedt in de Duitse pers een dokumentenstrijd, waar in de geallieerden elkaar wederzijds betichten van collaboratie met Hitler. Hele pagina's worden gevuld met deze documenten, die de Duitse lezers alleen maar de overtuiging kunnen bijbrengen, dat de regeringen, die thans in feite het bestuur in Duitsland uitoefenen, niet beter waren dan die van Hitler, doch hoogstens iets verstandiger in haar kansberekening.

Het is bij dit vertoon moeilijk te bedenken, dat wij nog slechts een goed jaar aan Neurenberg voorbij zijn en dat ook thans nog dagelijks recht gesproken wordt over de pionnen op het grote schaakbord. Voor de Duitsers kan dit niet anders meer betekenen dan dat het de schaakspelers zelf zijn, die over de geslagen pionnen heen ten overvloede nog eens de staf breken.

Maar men kan er vrede mee hebben, wanneer de Amerikanen al de hun zo vertrouwde middelen van een grootscheepse reclamecampagne aanwenden om hun gedachten over de democratie kenbaar te maken aan een volk, dat zo ver van die democratie afstaat als het Duitse. Zelfs nog als dit gebeurt „met uitgetrokken handschoen" Men kan óók begrip hebben voor de behoefte der Russen om hun rode beloften over het onder hun beheer staande gebied uit te breiden.

Maar het treurige schouwspel van de wederzijdse beschuldiging van bereidheid tot samenwerking met Hitler-Duitsland had men om practische en zakelijke redenen beter achter de schermen kunnen houden. Dit te meer omdat, zoals nuchtere Duitsers bij het aanschouwen van dit steekspel hebben opgemerkt, de historische verantwoordelijkheid niet op grond van enkele documenten kan worden vastgesteld.

Het is niet meer dan natuurlijk, dat een dergelijke uiteenzetting de laatste resten van schuldbewustzijn aan de zijde van het Duitse volk moet wegvagen. Dit is zonder meer de doodsteek voor de denazificering en er is dan ook maar weinig waarnemingsvermogen nodig om op te merken, dat het Duitse volk zich nog slechts één fout van Hitler herinnert: dat hij de oorlog verloren heeft.

Wanneer er onder deze omstandigheden stemmen opgaan om aan de farce van de zuivering van nazi-smetten een drastisch einde te maken, dan kan men zich daarover in het geheel niet verbazen.

Hoogspanning in de Sovjet-zone.

Oostduitse regering wordt gewenst.

De gebeurtenissen in de Tsjechoslowaakse hoofdstad hebben in de Sovjet-zone van Duitsland plotseling geleid tot een reactivering van de politiek der communistische partij. Niet Tsjechoslowakije schijnt het sluitstuk te moeten worden van de Russische afgrendelingspolitiek, doch wel het door de Russen bezette gedeelte van Duitsland. Dit wil zeggen, dat de Sovjet-Russen vastbesloten zijn het communistisch front tot aan de Elbe te verleggen. Er heeft tot nu toe altijd nog een zwakke hoop bestaan, dat Oost-Duitsland niet tot een Russische vazalstaat zou worden gemaakt en de Russen zich met de Oder-grens tevreden zouden stellen. Deze hoop schijnt men nu wel definitief te moeten laten varen.

Het wordt steeds duidelijker, dat de „oplossing" van de Tsjechoslowaakse crisis onmiddelijk gevolgd zal worden door een radicaler inschakeling der Sovjet-zone in het Oostelijk blok en dit niet alleen op economisch, maar ook op politiek gebied, aldus „De Volkskrant".

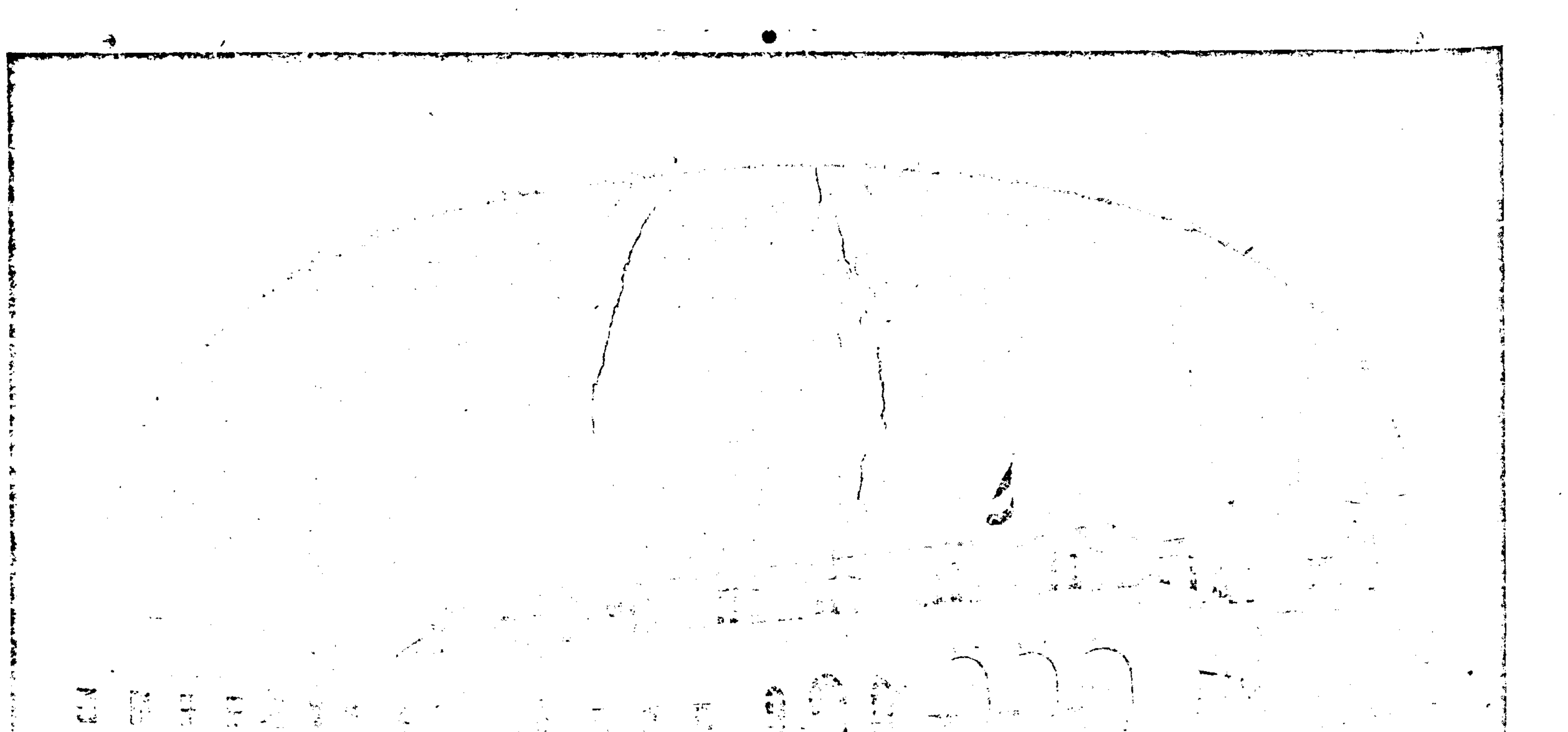
In de communistische partij der Sovjet-zone heerst reeds enige dagen hoogspanning. Pieck en Grotewohl zijn onafgebroken in conferentie met vooraanstaande partijleden en hoge officieren van het Sovjet-Russische militaire bestuur. De Tsjechoslowaakse grens werd in Saksen door een versterkte politiemacht hermetisch afgesloten.

Tsjechen, wie het mocht gelukken de ring van communistische grenspatrouilles te doorbreken, moeten dan nog rekenen met de waakzaamheid der Duitse communisten, die hen aan hun Tsjechische kameraden uitleveren.

Opmerkelijke activiteit ontplooid ook plotseling de communistische minister van Binnenlandse Zaken van het land Brandenburg.

De politie en het bestuursapparaat heeft hij grondig doen zuiveren van alle de communisten niet gunstig gezinde elementen. Alle sleutelpotities heeft hij in handen gelegd van leden der communistische partij, terwijl hij een zuiveringsgolf heeft ontketend tegen leden der liberale partij en der christen-democratische unie. Deze laatsten worden gedwongen een verklaring te ondertekenen, dat zij het door Kaiser (christen-democraat) en Schwennicke (liberaal) gevoerde beleid afkeuren en zich geheel achter het communistische volkscongres plaatsen.

Wie weigert, wordt afgezet, in verschillende gevallen gearresteerd en vervangen door communistische stroomannen. Alle burgemeesters werd de verplichting opgelegd plakkaten te doen aanplakken en openbare vergaderingen te organiseren, waarin Kaiser en Schwennicke als landverraders en medeplichtigen aan het Amerikaanse dollar imperialisme aan de kaak worden gesteld. Door middel van terreur en dwang wordt de politieke onafhankelijkheid der liberale partij en der christen-democratische unie volledig vernietigd.

HET GOUVERNEMENTSPALEIS.

Van her en der

ZONDER WARM WATER, VERWARMING EN EN LIFT.

Het Buckingham paleis te Londen is heden van warm water, verwarming en lift verstoken, daar het technisch personeel in staking is gegaan. Men eist meer loon en betere voorzieningen.

EUROPESE ECONOMIE ACHTERUIT.

Op de zestienlanden Conferentie te Parijs verklaarde de Deense minister van Buitenlandse Zaken Gustav Rasmussen, dat de Scandinavische landen op hun laatste bijeenkomst te Oslo tot onderlinge groter samenwerking binnen het netwerk van het Europese herstellingsprogramma. Hij zeide dat de economische moeilijkheden van Europa gedurende het laatste jaar verergert zijn. Hij becritiseerde ook de bezettingspolitiek, die gedeeltelijke betaling in dollars eist voor goederen, die uit West Duitsland afkomstig zijn. Dit is zeer nadelig voor het herstel van de Duitse naburen.

CONSULAIRE CORPS IN ACTIE.

De leden van het consulaire corps te Jerusalem hebben Maandag besloten hun regeringen te wijzen op de ernstige situatie, die thans de normale uitoefening van hun werkzaamheden verhindert.

De diplomatieke vertegenwoordigers waren bijeengekomen om de ernstige gevolgen te bespreken van de herhaalde schendingen van de onschendbaarheid die hun als consulaire vertegenwoordigers is toegekend.

Als voorbeeld mag worden aangehaald, dat onlangs een auto gebruikt werd bij een bomaanslag op de gebouwen van het Joods agentschap te Jerusalem.

GROTE MOGENDHEDEN VESTIGEN HOOP OP WAPENSTILSTAND.

Larry Hauck seint uit New York dat de Palestijnse commissie van de Uno voorspeld had dat in de komende lente er een groot bloedvergieten zal plaats vinden in het Heilig Land, dat gepaard zal gaan met een zeer grote chaos.

De vijflanden commissie, welke belast werd met de uitvoering van het verdeel plan van de Uno voor het Heilig Land, gaf deze voorspelling als een waarschuwing in haar rapport, welke hier te Lake Success werd onthuld.

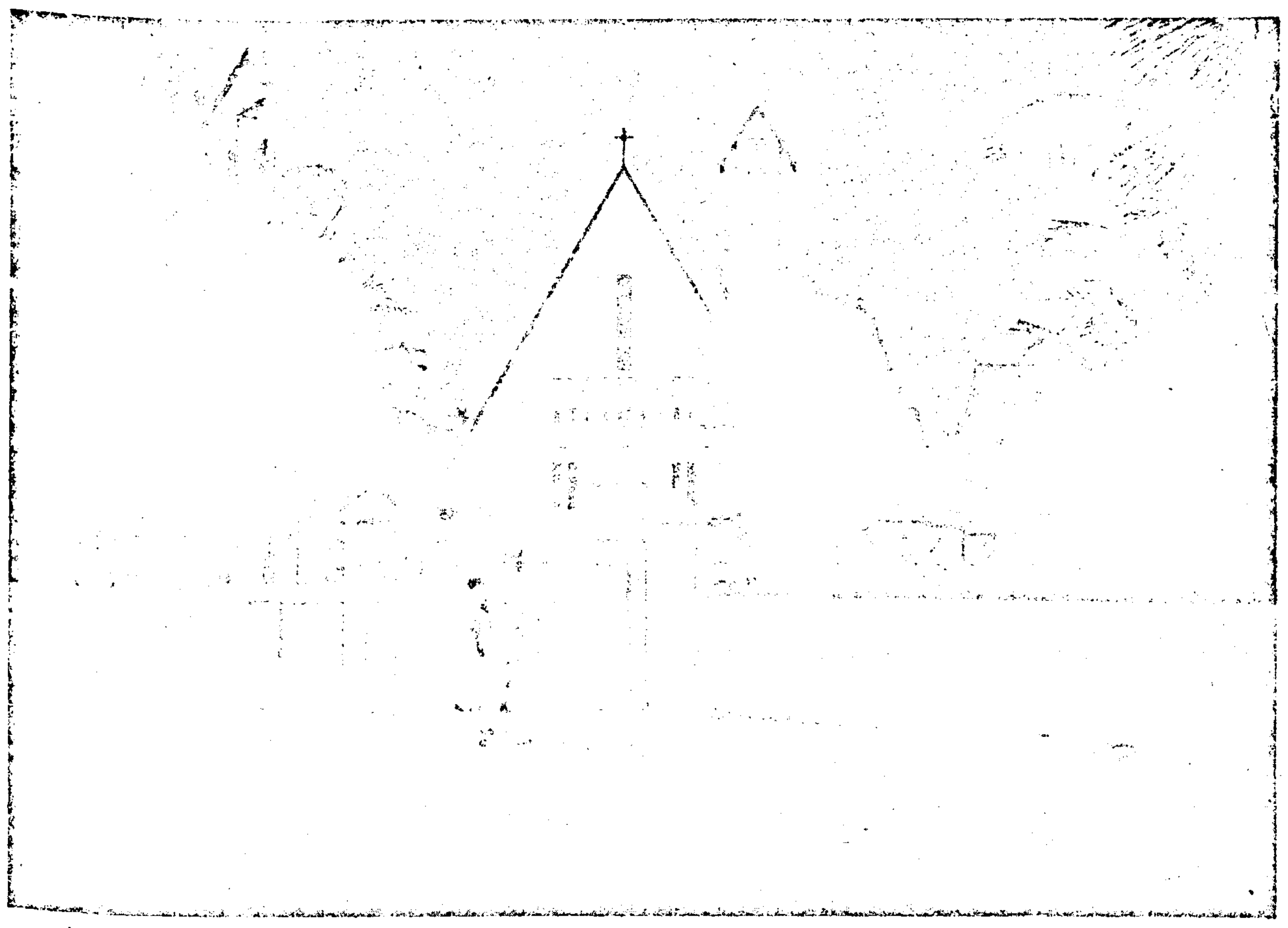
Dit document werd verspreid onder de delegaten, terwijl de grote mogendheden hun hoop op een vrede in Palestina vestigden op een eventuele aanvaarding door de Joden en Arabieren der wapenstilstandsvoorwaarden. Na tien dagen van vruchteloze onderhandelingen hebben de grote mogendheden gisteren een beroep gedaan op de beide partijen om de wapenen neer te leggen en weder te trachten de problemen op vredelievende wijze op te lossen.

IEREN GAAN OP AMERIKA VLIEGEN.

De Irish Air Lines openen op 17 Maart twee transatlantische luchtlijnen; een van Dublin via Boston naar New York en een rechtstreekse verbinding Dublin — New York. De eerste dienst wordt tweemaal per week en de andere eenmaal per week gevlogen met Lockheed „Constellation"-verkeersvliegtuigen.

Ter herdenking van de eerste transatlantische vlucht zullen de Irish Air Lines een speciale enveloppe uitgeven en zal de Ierse P.T.T. een nieuwe luchtpostzegel in omloop brengen. De post, die op deze reis meegaat krijgt een speciale stempel.

De vloot van de Ierse luchtvaartmaatschappij bestaat uit 25 vliegtuigen: 10 DC-3, 7 Viking, 5 Constellation, 2 Geminis en een Consul.

KERK VAN BARBER.

West Europese oriëntatie, maar voor wie het zoekt ook het eigen typisch Zweedse.

[Van onze correspondent.]

Stockholm, December. — Een wandeling door uitzonderlijk proper Stockholm stelt in zoverre teleur, dat men er niet dat typisch Zweedse beeld in terugvindt, dat u tijdens de treinreis erheen zo boeide. De merkwaardige kerktorens, de bouw van de doorgaans houten huizen vinden geen echo in de Zweedse hoofdstad, die met haar barokke regerings- en bankgebouwen geen eigen beeld schijnt te kennen. Het stadhuis, dat enkele jaren na Wereldoorlog I beëindigd werd, is een uitzondering. Ragnar Oestberg, een Zweed, tekende het, maar ook dit — hoe fraai op zichzelf — kon evengoed verwisseld worden met het beroemde Pantheon in Caracas.

De eindeloze straten in de wijken met flats konden overal liggen, alleen is het interieur der huizen wellicht iets luxueuzer en bestaat er een opmerkelijke overdaad aan telefoontoestellen.

Fraaie, maar saaie woonwijken.

Niettegenstaande de mooie tuinarchitectuur in Gärdet, vinden wij deze woonwijk saai. Het schijnt in alle grote steden — Stockholm is maar weinig kleiner dan Amsterdam — noodzakelijk te zijn saaie woonbuurten te bouwen en Berlage's geniale vondst om nu eens hele straten en wijken als één architectonisch geheel op te vatten, vindt nog slechts matig navolging. Het koninklijk paleis is groot, maar daarom nog niet mooi (voltooid in 1760 door den Zweed C. Haorleman).

Het Huis der Edelen, in Hollands-Franse barok, is als zodanig zeer fraai, maar niet Zweeds. De eenvoudige bloemententjes naast het Concertgebouw troffen ons eerder het gebouw zelf. Het Parlementsgebouw (uit 1905, door Aron Johannson) zou in een stad, waar meer renaissance-architectuur te bewonderen viel, niet opvallen. Wat in Stockholm allermeest opvalt, is de afwezigheid van alles wat nu eens typisch Zweeds kon zijn.

Oud - Zweden leeft in de Musea.

Als men echter de moeite neemt de koude te ontvluchten en een museum te bezoeken dan heeft men keuze te over. Het Nationale Museum en het Stadsmuseum, maar vooral het Noordse Museum zijn een bezoek waard. Het laatste omdat het van alles bevat wat met de Noordse beschaving en cultuur te maken heeft.

Zweden heeft ware oude volkskunst gekend in een tijd, toen buitenlanders nog voornamelijk de Westeuropese kunst beoefenden. Roslin, Hall en Lafrensen schilderden in de achttiende eeuw na een studietijd in Parijs.

Pas de vorige eeuw ontstond een echt Zweedse school, toen onder leiding van Anders Zorn het Zweedse landschap en de Zweedse cultuur zelf het voorwerp werden. Een uur of wat sporen boven Stockholm ligt Zorns woonplaats Mora, waar zijn huis als museum wordt bewaard. Carl Larsson daarentegen werkte in Dalecardia; Bruno Liljefords maalde het boerenleven af.

Carl Milles is misschien de beste beeldhouwer en in elk geval de best geadverteerde. Hij leerde de kunst van het eerste in Zweden en Parijs en completeerde die met de tweede welke hij zich in de Verenigde Staten eigen maakte.

De dichter Erik Gustaf Geijer heeft zich vooral bezig gehouden met het verzamelen van de melodieën van de oude Zweedse balladen. Zekere Prins Gustaaf, zoon van Koning Oscar I, moet een meester geweest zijn in de zangkunst — wat een prins al niet kan — en met zijn middelen is veel bewaard en thans te zien en soms ook te horen.

Over het algemeen wenden de Zweedse toondichters zich meer tot het internationale milieu dan tot het eigen-nationale, vertelde men ons. Alleen K. A. Södermann heeft zich verdienstelijk gemaakt door nationale motieven op toon te zetten, al heeft T. Rangström nationale motieven in zijn opera „Kronbruden" verwerkt.

Zweedse componisten zijn H. Alfven, K. Atterberg, O. Lindberg, T. Rangström (zojuist genoemd), W. Peterson-Berger, die ook nationale motieven in een opera „Arnljot" verwerkte). L. E. Larsson en K. H. Rosenberg, ofschoon Zweden, zijn volkomen internationaal.

Wie het typisch Zweedse zoekt, zoeke het buiten. In Värmland, waar Selma Lagerlöf woont, of elders.

Stockholm geen teleurstelling.

Zegt men echter, dat Stockholm niet typisch-Zweeds is, dan wil dat niet zeggen dat een bezoek aan de Zweedse hoofdstad — de tweede want Uppsala was hoofdstad tot de dertiende eeuw — tegenvalt. Integendeel. Stockholm is royaal, zeer royaal aangelegd, het heeft prachtige boulevards, gezellige restaurants (de Zweden blijken erg veel uit te gaan), een groot aantal bioscopen en amusementsgelegenheden, nu in de winter goede toneelstukken en concerten, fraaie winkels enz. Elke dag heeft men keuze te over om zowel overdag als 's avonds wel te besteden. Naar Curaçaose begrippen is het niet duur.

Goede vervoermiddelen maken het verkeer binnen de stad gemakkelijk. Naar buiten rijden in alle richtingen electrische treinen. Een wandeling door de uitzonderlijk propere Zweedse hoofdstad stelt after all helemaal niet teleur...

Driekwart van Schotland verlangt zijn eigen boontjes te doppen

Attlee's kabinet heeft geen tijd voor Glascows' grieven.

Administratieve scheiding lijkt bereikbaar.

Londen, 7 Maart — „Hoe durft de regering havermout met aardappelmeel gelijk te stellen", riep een verontwaardigde Schot enkele weken geleden uit in het Lagerhuis. De Schotten waren beledigd, want havermout is een nationaal voedsel in het land van Mary Stuart, „het fijnste voedsel, dat op het Noordelijke halfrond wordt geproduceerd". Whitehall had tactloos weer de Schotse gevoelens gekwetst door de havermout te rantsoeneren. En de regering hield vol. Zij ging zelfs verder en weigerde textiel beschikbaar te stellen voor de traditionele dracht der Schotten, het korte rokje, aldus P. M. Smedts in „De Volkskrant".

De Engelsman vindt deze drukte een beetje belachelijk. Hij leest in zijn bladen in welke spanning de stoere Noorderlingen het bezoek van de hertog van Edinburgh hebben afgewacht, om te zien of hij het rokje zou dragen. De koninklijke familie heeft een zwakke plek voor haar trouwste onderdanen en natuurlijk heeft Philip de verwachtingen niet teleurgesteld. In Engeland ziet men in de Schot nog altijd de gierigaard, het gewillige slachtoffer van het moppenblaadje. Zoals de Joden in Nederland zelf de meeste Jodengrapjes maakten, komen de beste moppen over de Schotten uit Schotland. De gastvrije Schotten zijn niet boos als zij „de laatste" horen, maar zij lopen groen aan als zij bij de onwetende vreemdeling „Engelsen" heten, zoals de rechtgeaarde Limburger rood wordt als men hem een „Hollander" noemt.

Zelfbestuur.

Een onderzoek van de openbare mening heeft uitgewezen, dat 76 percent van de Schotten zelfbestuur verlangt. Tussen de twee oorlogen hebben zij hun grieven luidkeels geuit. Toen waren het de extremisten, die zonder Londen te raadplegen een onafhankelijke staat in Glasgow wilden uitroepen, die de boventoon voerden. De nationalistische partij kwam in de verkiezingen uit met eigen candidaten, die bijna altijd werden geslagen. De esen gingen te ver, ofschoon de grieven wel gegrond waren. Dichters en dromers, die beter in de trotse geschiedenis van Schotland thuis waren dan in de harde werkelijkheid, meenden, dat slechts de ambtenaren in Londen tussen hen en een Schots aards paradijs stonden. Zij zagen zulke onbeduidende dingen als de economische structuur van het land over het hoofd. Wie te veel vraagt, krijgt niets, en zij faalden omdat zij niet in staat bleken een gematigd programma te formuleren.

Het ging slecht in Schotland. De Clyde, waar het grootste gedeelte van de Britse vloot is gebouwd, zag gras groeien op haar werven. De Highlands, eens een vruchtbaar landbouwgebied, was verlaten door de boeren. Wilde herten vernielden de gewassen, die er nog groeiden, en het was nauwelijks de moeite waard ze neer te schieten, omdat de prijs voor het Schotse graan te laag was en niemand belangstelling toonde voor hertenvlees. De Engelse industriëlen die in het Noorden gingen jagen, zagen verschrikkelijke armoede. In tien jaar tijd verlieten 400.000 Schotten hun land, 8 percent van de bevolking. De Clyde stuurde de communist William Gallacher naar het Lagerhuis.

De oorlog kwam en onmiddellijk dreunde de hamerslagen weer op de werven. De landbouw begon te bloeien en de verlaten mijnen werden in gebruik genomen. En als de Schotten de kans hebben, werken zij beter dan de Engelsen.

De oorlog is voorbij, maar in 1946 werd 38 percent van de nieuwe Britse schepen in Schotland gebouwd. Alle whiskey kwam uit Schotland, ofschoon er hartverscheurende klaagliederen werden aangeheven over de moordende belastingen, „verzonnen door een Engels brein om deze nationale industrie af te slachten". Er zijn geen scharrelaars, geen „spivs" in Glasgow en Edinburgh, maar wel zijn er werklozen, ongeveer 50.000.

Economische vrijheid.

Het geheugen van de Schotten is goed. Zij herinneren zich het droevige verleden. Vroeger was Schotland afhankelijk van de exportindustrie en dit is nog steeds het geval.

Vele fabrieken zijn filialen van Engelse firma's en de ondervinding heeft geleerd, dat zij het eerst worden gesloten als er werkloosheid komt.

Voortdurend moeten Schotse zakenlui naar Londen om op de ministeries te vechten voor vergunningen. De Londense collega moppert al genoeg over het tijdverlies, maar hoeveel meer reden heeft de Schot, die elke keer een lange treinreis moet maken. „Zelfbestuur kan deze moeilijkheden oplossen", zeggen de Schoten. „Als we economisch zelfbestuur hebben, volgt het politieke vanzelf."

Voor de oorlog vroeg de nationalistische partij te veel. Zij eiste een regering en een parlement in Glasgow, zij wilde zelf de belastingen en de defensie regelen en de heethoofden spraken zelfs over een eigen buitenlandse politiek. De enige band met Engeland zou de kroon geworden zijn, als zij hun zin hadden gekregen.

Na de oorlog kwamen deze mensen met economische argumenten voor de dag. De Schotse mijnen produceerden zoveel kolen dat kolen uitgevoerd konden worden. Natuurlijk werden zij door de Engelsen opgeslokt. „Maar hadden wij ze niet kunnen verkopen aan de Scandinavische landen en zo voor de invoer van onze levensmiddelen kunnen betalen", vragen de nationalisten. Zij wijzen terecht op de geweldige hoeveelheden kolen in hun land, die nog niet aangeboord zijn. Zij wijzen op het feit, dat de Schotse landbouw beter voor de dag komt dan de Engelse, maar vergeten vele andere dingen. Het is mogelijk dat Whitehall te weinig denkt aan Schotse belangen, maar Schotland is toch geen melkkoe voor Engeland. Wegen worden aangelegd, een geweldig plan voor de electrificatie van de Highlands wordt uitgewerkt en het geld komt uit Engeland. Schotland zou nooit op eigen benen kunnen staan en volledige zelfstandigheid zou zeer onaangename lessen meebrengen.

Splitsing.

Deze dingen hebben een splitsing in de nationalistische partij veroorzaakt. De gematigden hebben zich afgescheiden in de Schotten. „Als we economisch eist, dat specifiek Schotse belangen in Schotland behartigd zullen worden. Zij vraagt een eigen regering en een eigen parlement maar is bereid de bewapening en de buitenlandse politiek aan Londen over te laten. Tot nu toe heeft de conventie niet het succes gehad, dat zij wenste. Zij heeft conservatieven, liberalen, socialisten en communisten in een organisatie samengebracht, maar de regering in Londen heeft het te druk om zich ernstig met haar verlangens bezig te houden. Binnenkort houdt de conventie een grote vergadering. Candidaten voor de volgende verkiezingen zal zij niet stellen, maar zij hoopt toch zoveel indruk in Engeland te maken, dat de Schotse quaestie eindelijk de aandacht krijgt, die zij jaren vergeefs heeft gevraagd.

De Schotten zijn teleurgesteld door de socialistische regering. Duizenden hadden zich veel van Attlee voorgesteld, maar het is gebleken, dat het nationalistische programma belangrijker is dan de grieven in Glasgow. Een verandering in de status van Schotland zou vele uren van de kostbare tijd van het parlement vragen en deze regering heeft die tijd nodig om steeds maar nieuwe wetten door de Huizen te jagen.

De conservatieven zijn nu een hevige campagne begonnen. Wat Labour niet geeft, beloven zij. Terecht antwoorden velen, dat de conservatieven tussen de beide oorlogen de kans hebben gehad, maar dat zij toen doof waren. En deze jaren vielen bovendien nog samen met de tijd, dat het spook der werkloosheid in Caledonië rondwaarde.

Uit noodzaak?

Ofschoon de Schotten niet van deze Labour-regering houden, zijn zij linkser dan Churchill graag ziet. Wanneer krijgen zij hun zin? Nog steeds maakt men zich in Engeland vrolijk over de onstuimige Noorderlingen en beseft men niet, dat het gematigde nationalisme kan uitbreken in een meer positieve vijandigheid. Zover is het nog lang niet. De meeste Schotten zijn niet bereid hun oude partij te verlaten voor een grote Schotse partij die elke politieke overtuiging herbergt, ook al hebben de Ieren hun rechten zo gewonnen.

Naar het nu lijkt, zal Schotland zelfbestuur krijgen omdat de administrative last voor Whitehall te zwaar wordt. Ieder bureau in Londen is overladen met werk. De ontwikkeling drijft naar grotere zelfstandigheid voor Schotland. Maar het kan nog lang duren voordat dit wordt verwezenlijkt en zolang zullen de saaie debatten in het parlement nog vaak worden verlevendigd door de stormachtige uitbarstingen van de Schotten, die de Engelsen in afgebeten woorden vertellen wat zij over Londen denken.

Atoombom, zegen of duivelskunst

Er wordt in het buitenland met toenemende activiteit aan gewerkt, om het publiek een duidelijk inzicht te geven in het afschuwelijk karakter en de helse mogelijkheden van het atoomwapen. Het is bekend, dat de leden van het Amerikaanse congres dagenlang in de schoolbanken zijn gaan zitten, om de berekeningen en de technische explicaties te volgen van enkele geleerden, die het meer dan tijd achtten, om de heren eens duidelijk te maken wat er met de belangrijkste vinding van deze eeuw aan de hand is. Men weet waarschijnlijk in ons land wel, dat er in Amerika in fabrieken, die een lengte van enkele kilometers hebben, een geregelde productie is, niet alleen in de grondstof voor de atoombom, het z.g. uranium 335, maar dat er ook geregeld atoombommen gemaakt worden.

Weet men ook, dat de Amerikanen, die op initiatief van Roosevelt van 1940 tot 1945 uit een knetterend buisje en een simpele tekening met een bedrag van 2.000.000.000 dollar de eerste atoomboom hebben weten op te roepen, thans in deze bom hun goedkoopste en meest afdoende wapen hebben gevonden? Weet men, dat er van de andere kant nog niets is gedaan om ook bescherming tegen dit alles vernietigend strijdmiddel te vinden? Dat men in zijn haast naar vernietigende kracht vrijwel geheel vergeet, om te zoeken naar de aanwending van de atoomsplitsing voor industriële doeleinden? Weet men tenslotte, dat met een koortsachtige haast, die volgens sommigen tot een ware hystorie dreigt aan te groeien, thans in Amerika naar wetenschappelijke medewerkers gezocht wordt en dat er, zelfs in ons land, van universiteiten en technische hogescholen reeds een aantal van onze beste physici is weggezogen, om tegen hoge salarissen in dienst van de Amerikaanse defensie te werken?

Dergelijke baantjes hebben bepaalde consequenties, die wel in hoge mate te denken geven, als men de woorden van de Utrechtse hoogleraar in de astronomie, prof. dr. M. Minnaert, mag geloven, die ons in een inleiding voor het Verbond van Wetenschappelijke Onderzoekers vertelde, hoe er met die heren ginds wordt omgesprongen. Hun post, hun telefoongesprekken, ja, hun gehele gang en wandel wordt nauwlettend nagegaan. Zij zijn eenvoudig de gevangenen van de Amerikaanse wapenindustrie, als men het nuchter bekijkt en dit alleen al verraadt, met welk een fanatisme — symptoom voor de hoogspanning in de internationale politiek nale contrêle op de atoom-energie, een probleem, dat men vooral van alle kanten moet beschouwen, wil men voorkomen, dat men zich in partispris verliest. Het is een feit, dat de geallieerden onder de oorlog hebben afgesproken, dat zij elkanders wapenen van onze dagen — er aan de ontwikkeling van dit wapen in Amerika wordt gewerkt.

Prof. Minnaert heeft in 'n beschouwing, die de objectieve wetenschappelijke denker kenmerkte, zijn visie uiteen gezet op de internationale inclusief nieuwe vindingen, zouden uitwisselen en het is een even onmiskenbaar feit, dat de Amerikanen in hun angst — noem het verantwoordelijkheidsgevoel — voor wat zij op het gebied van de atoomsplitsing gevonden hadden, het vertikt hebben, om dit machtige wapen b.v. aan de Russen uit te wisselen. Ge kunt over de geste denken zoals ge wilt, maar dat hier een bron van wantrouwen in is gelegen, is even duidelijk als het onmiskenbaar is, dat Amerika sinds dien niets heeft nagelaten om dit geheime wapen te perfectionneren, hetgeen de Russen met hun tegengestelde ideologie, als een toenemende bedreiging voelen.

En dan te weten, hoeveel nut deze fantastische vinding zou kunnen brengen! Ja, als de diplomaten maar eens met de nuchtere natuurkundigen wilden samenwerken, verzuchtte prof. Minnaert, wat zouden we dan met een internationaal controle-apparaat, dat reeds is opgericht, niet een prachtig opbouwend werk kunnen verrichten. We zouden de Sahara kunnen gaan exploiteren, of de Antarctische gebieden gaan bewonen. En het slot van zijn interessant betoog was, dat de kleine landen, die het genoemd gevaar misschien duidelijker inzien, omdat zij zich van die krankzinnige koorts hebben kunnen vrijhouden, hier een grote taak hebben. Een taak, die steeds duidelijker gaat wijzen op een bemiddelende functie.

„AMERIKANEN HOREN IN DE GOOT THUIS".

Een Amerikaans soldaat is onlangs gewond bij een Amerikaans-Russisch incident in Wenen. De soldaat, die met enige collega's en meisjes op het trottoir voor het Russisch hoofdkwartier liep, weigerde dit te verlaten op het bevel van een Russische wacht, die zeide: „Ga in de goot lopen, waar je thuis hoort."

De Rus trachtte de Amerikanen weg te duwen en haalde hulp. Een van de Amerikanen kwam door een slag met een revolver even later te vallen. Een Rus schoot toen op hem, waarbij zijn elleboog werd verbrijzeld. De andere Amerikanen renden naar de Amerikaanse zone. Toen pas 3 kwartier later een ambulance arriveerde lag de getroffen Amerikaan nog op de straat. De Russen hadden geen hulp verleend.

EEN HANDELSVERGUNNING VOOR PRIESTERS.

Het uitoefenen van een herderlijk ambt is in Zuid-Slavië voortaan gelijk gesteld met het uitoefenen van een of ander beroep, zoals kruidenier, smid of handelsreiziger. Daarom zullen, krachtens een decreet van de regering van Tito de priesters voortaan een handelsvergunning — het woord is van de Zuidslavische regering — moeten kunnen overleggen. Zonder deze vergunning zullen zij geen kerkdiensten mogen houden of sacramenten mogen toedienen.

Daarnaast is de Zondag als feestdag en als verplichte rustdag afgeschaft. De Zuidslavische arbeiders is de arbeidsweek van tien dagen opgelegd. Zij, die zich aan deze voorschriften niet houden, stellen zich aan zware straffen bloot.

Voor het Vreemdelingenverkeer

Aan de Artikelsgewijze Behandeling van de Eerste Aanvullende Begroting 1948 ontlenen wij het volgende:

Ter toelichting van het voor uitgaven ter bevordering van het vreemdelingenverkeer aangevraagde crediet van *f* 192.500,— diene het volgende:

Centraal toeristen comité.

Propaganda, enz.	*f* 15.000.—	1)
Foto's	„ 2.000.—	2)
Reiskosten	„ 5.000.—	3)
Advertenties in buitenlandse bladen	„ 12.000.—	4)
Onvoorziene uitgaven	„ 2.000.—	
	f 36.000.—	

1) **Propaganda:** Deze post houdt o.a. in het drukken van een kleurenfolder der eilanden.

2) **Foto's:** Dit zijn de kosten voor het vervaardigen van foto's met de nodige afdrukken, welke niet alleen in het te drukken propaganda materiaal zullen worden gebruikt, maar ook ter beschikking gesteld voor reproducties in „Travel Magazines" en andere tijdschriften, alsook voor expositie in reisbureaux, kantoren van scheepvaartmaatschappijen enz.

3) **Reiskosten:** Deze kosten dienen voor het eventueel nodige uitkomen van de vertegenwoordiger in New York en voor het bezoeken van toeristenconferenties.

4) **Advertenties in buitenlandse bladen:** Het wordt nodig geacht dat de naam van het Staatsdeel Curaçao regelmatig — doch op kleine schaal — onder de ogen gebracht wordt van de „travel trade" in de „Travel magazines" gelijk o.a. de organisaties op Trinidad, Barbados, Jamaica doen. Ook moet van tijd tot tijd in de „travel editions" van de grote kranten een kleine advertentie worden geplaatst, ten einde onder de ogen te komen van het publiek — zij het op zeer bescheiden schaal — en „goodwill" bij de „travel editors" te wekken.

..Netherlands West Indies Committee (Kantoor New York)
Exploitatiekosten kantoor:

Kantoorhuur	$ 1.500.—
Verdere inrichting van het kantoor	„ 500.—
Telefoon	„ 200.—
Licht	„ 180.—
Schoonhouden kantoor	„ 240.—
Assurantie inrichting kantoor en kantoorbenodigdheden	„ 20.—
Kantoorbenodigdheden	„ 300.—
Porto-kosten	„ 600.—
Abonnementen op tijdschriften en aankoop van boeken over de Caribbean Area	„ 100.—
Het onderhouden van relaties lidmaatschap van clubs business lunches en diners 1)	„ 1.000.—
Reis en verblijfkosten in de V.S. 2)	„ 500.—
Salaris van de Vertegenwoordiger 3)	„ 7.200.—
Salaris van de Secretaresse	„ 2.860.—
	$ 15.200.—
Onvoorzien	„ 1.800.—
Totaal	$ 17.000.—

1) **Onderhouden relaties:** Het is nodig, dat de Vertegenwoordiger in New York lid wordt van 5 clubs, welke hem in persoonlijk en nauw contact moeten brengen met al degenen, die in de enorme toeristenindustrie werkzaam zijn; hij moet in staat zijn de samenkomsten (diners) bij te wonen. Om dit punt nader toe te lichten zij gewezen op een club, welke de weliswaar dichterlijke naam draagt van „The New York Bons Vivants" maar de prozaische vereniging is van circa 300 vertegenwoordigers van transportmaatschappijen, en „travel agents", die de onderlinge relaties onderhouden door geregelde diners.

Getrouw aan de gewoonte van de V.S. moet de Vertegenwoordiger in staat zijn een andere vertegenwoordiger speciaal ook van de „travel magazines" en van de „travel departments" van de grote kranten, tot een „business lunch" of diner uit te nodigen. Het lidmaatschap der clubs en het „entertainen" heeft een ander doel dan vriendschap te creëren en daarvan profijt te trekken.

2) **Reis en verblijfkosten.** In New York moet men vaak grote afstanden afleggen en wanneer men dan bovendien een zwaar pakket met folders te vervoeren heeft, is men op taxi's aangewezen. Reiskosten heeft de Vertegenwoordiger, wanneer hij bijeenkomsten van de „travel agents" moet bijwonen of wanneer hij „travel agents" in andere steden een bezoek moet brengen.

3) **Salaris vertegenwoordiger.** Door de Vertegenwoordiger was in zijn schrijven aan de Kamer van Koophandel een salaris gevraagd van $ 500.— per maand, ofwel $ 6000.— per jaar, welk bedrag vergelijkenderwijs met andere soortgelijke functionarissen als bescheiden aangemerkt dient te worden. Een compensatie zou worden geworden in het vrijgesteld zijn van belasting onder de Foreign Agent Act, ofschoon het salaris dan nog laag bleef.

Nu echter sedert April 1946, meer dan anderhalf jaar geleden, het levenspeil volgens de statistieken van de Amerikaanse Regering bijna 25% gestegen is, wordt het billijk geacht 20% duurtetoeslag te vragen, nl. $ 500.— plus $ 100.—, tezamen $ 600.— per maand of wel $ 7200.— per jaar.

4) Omdat in 1948, het eerste jaar van het bestaan van de organisatie, de nodige ervaring moet worden opgedaan ten aanzien van de exploitatie van het kantoor, schijnt de post gerechtvaardigd.

ARUBAANSE TOERISTEN COMMISSIE.

Salarissen.

Secretaris	*f* 12.000	
Steno typiste	„ 4.200	
Loopjongen	„ 2.000	
		f 18.200
Duurtetoeslag 10%		„ 1.820
Materiële kosten.		
Kantoorhuur	„ 3.000	
Schoonhouden kantoor	„ 600	
Licht	„ 120	
Water	„ 100	
Telefoon	„ 130	
Telegrammen	„ 500	
Kantoorbenodigdheden	„ 1.000	
Zegelkosten	„ 300	
Drukkosten en bindloon	„ 500	
Boekwerken en nieuwsbladen	„ 300	
Advertentiekosten	„ 1.000	
		f 7.550
Reis en verblijfkosten Voorzitter, leden en Secretaris, 1)		„ 5.000
Meubilair en kantoormachines, 2)		„ 1.000
Propaganda, fotomateriaal, drukken van reclamemateriaal		„ 20.000
Aankoop auto ten behoeve v/h Secretariaat 3)		„ 4.400
Onderhoud, brandstof, olie 3)		„ 1.500
Onvoorzien		„ 2.530
Totaal		*f* 62.000

1) **Reis en verblijfkosten.** Uit deze post moeten reizen worden bekostigd teneinde de secretaris in staat te stellen zich te oriënteren over hetgeen op het gebied van het toerisme wordt verricht.

2) **Meubilair en kantoormachines.** Hoewel de op de 2e suppletoire begroting voor dit doel uitgetrokken gelden zullen worden aangewend, is het wenselijk een extra crediet op te brengen voor eventueel noodzakelijke aanvulling.

..3) **Aankoop auto en onderhoudskosten.** Het is noodzakelijk, dat het Secretariaat over een vervoermiddel gaat beschikken, teneinde de uitoefening van de dienst te vergemakkelijken. Het is niet waarschijnlijk, dat een secretaris zelf over de middelen beschikt om een auto aan te schaffen. In het tegenovergestelde geval, dient men de functionaris een autotoelage te verstrekken boven de *f* 1.500.—, welke voor onderhoud, brandstof en olie zijn opgebracht. Een uitgave ineens schijnt meer economisch.

CURAÇAOSE TOERISTEN COMMISSIE.

Salarissen.

Secretaris	*f* 12.000	
Steno typiste	„ 3.600	
Toeristengids	„ 5.100	
Loopjongen	„ 1.200	
		f 21.900
Duurtetoeslag 10%		„ 2.190
Materiële kosten.		
Kantoorhuur	„ 3.000	
Schoonhouden kantoor	„ 600	
Licht	„ 240	
Water	„ 240	
Telefoon	„ 132	
Telegrammen	„ 300	
Kantoorbenodigdheden	„ 600	
Advertentie- Porti	„ 300	
kosten	„ 1.000	
		f 6.592
Reis- en verblijfkosten		„ 1.500
Meubilair en kantoormachines 1)		„ 900
Propaganda, fotomateriaal, enz.		„ 20.000
Aankoop auto t.b.v. Secretariaat 2)		„ 4.400
Onderhoud, brandstof, olie 2)		„ 1.500
Onvoorzien		„ 3.018
		f 62.000

1) **Kantoormachines:** zie toelichting Arubaanse Toeristen Commissie.

2) **Aankoop auto en onderhoud:** zie toelichting Arubaanse Toeristen Commissie.

Opgebracht wordt een bedrag van *f* 14.450,— voor betaling van het aandeel van Curaçao in de contributie voor het lidmaatschap van de Voedsel- en Landbouworganisatie der Verenigde Naties (F.A.O.). Deze contributie werd tot dusverre gekweten uit artikel 20716 — Kosten, verbonden aan de vertegenwoordiging van Curaçao in het buitenland bij commissies enz.

De Gouverneur acht het juister de onderwerpelijke vaste uitgave uit een speciaal daarvoor op de begroting geraamde post te kwijten.

Overpeinzingen buiten de RTC over de Binnenhofstad

door

Ad. Versney.

Bent U wel eens op de verjaardag geweest van iemand die honderd jaar werd? De straat is in feesttooi en er staat een erepoort bij het begin. Het plaatselijk muziekcorps brengt een muzikale hulde, zij het dan ook dat slechts op halve kracht geblazen mag worden. De bezoekers drinken kleine glaasjes op de gezondheid van de jarige en trachten te weten te komen hoeveel kleinkinderen en achterkleinkinderen opa wel heeft en of hij zich nog iets herinnert uit zijn jeugd.

In deze eeuw van atoomsplitsing en snelheden, sneller dan het geluid zullen honderdjarigen zonder twijfel weldra niet meer tot de curiosa behoren. Het bewijs daarvoor is al geleverd. Het jaar 1948 biedt U een zevenhonderdjarige, vitaal en levenslustig als een student in zijn boemeljaren. 's-Gravenhage, de residentie van Nederland is deze eeuwenverslinder. Van begin Januari 1948 tot eind December zal men de jubilaris kunnen bezoeken en feliciteren. Er zal feestgevierd worden, men zal drinken op het welzijn van Den Haag en zeker zal gevraagd worden naar de jeugd van de zevenhonderdjarige en zijn groei tot regeringshoofdstad van Nederland. Een stad kan nu eenmaal niet spreken met woorden. In het hart van Den Haag, zeker het Binnenhof, waar 's avonds de stilte der eeuwen hoorbaar is, staat het beeld van de Rooms Koning en zij, die de taal der beelden verstaan, kunnen daar de geschiedenis van Den Haag beluisteren.

Deze Rooms Koning was de jonge Willem II, graaf van Holland. In het jaar 1247 rijpte bij hem het plan om in zijn erflanden een waardige en vorstelijke woning te bouwen en zijn keus viel op het gebied Die Haghe, waar de Graaf volledige zeggingschap had. De opzet van het paleis was geweldig en monumentaal. Slechts een deel van de plannen werd in de dagen van Willem uitgevoerd. Wel trok men de muren op, de poorten en een groot langwerpig gebouw met aan de ene kant een zware vierkante toren en aan de andere kant een ronde toren. Van het oudste deel van dit slot is thans nog de grote benedenzaal over, hoewel deze ingrijpend gerestaureerd is.

Toen Willem II op jeugdige leeftijd in een gevecht tegen de Friezen sneuvelde liet hij een heel jong zoontje na, Floris, die opgroeide tot een werkzaam en veelbelovend man. Hij meende dat hij zijn vader het beste kon eren door zo spoedig mogelijk het slot af te bouwen. In 1280 begon men hiermede. De bouwmeester Gerard van Leiden had de leiding bij de bouw en hem komt de eer toe de zogenaamde grote zaal voltooid te hebben. De grote zaal zal ongetwijfeld in die tijden het toneel geweest zijn van luisterrijke partijen en weelderige maaltijden, na de jachtfeesten en tournooien.

Vorsten kwamen en gingen in de loop der jaren en het gebouwencomplex werd steeds meer uitgebreid.

Op de landerijen, om het slot heen, ontwikkelde zich langzamerhand een klein, maar welvarend dorp, dat in de 15e eeuw uitgroeide tot een liefelijk stadje. Naast boerenhofsteden, omgeven door een muur, vond men er huizen, die met hun houten gevels, hun luifels en uithangborden typische stadsstraatjes uit dien tijd vormden.

Met de vorsten uit het Beierse huis, waarvan de ongelukkige vrouw Jacob de laatste was, werd de middeleeuwse periode van het kasteel afgesloten en de Bourgondiers luidden een nieuw tijdperk in. De Bourgondische vorsten kwamen niet veel in Den Haag. Toch bleef deze plaats een grote betekenis behouden, daar de regering van Holland en Zeeland er gevestigd was, waarbij de Bourgondische hertog, door een van de meest aanzienlijke edelen als stadhouder vertegenwoordigd werd. Door de afwezigheid van de vorst ontwikkelde zich het machtsbewustzijn van de, met hoge waardigheid beklede ambtenaren en groeide op het Binnenhof, de Vijverberg de Kneuterdijk en het Voorhout, waar hun woningen stonden een nieuwe klasse, de beambtenadel. Deze ambtenaren beschikten over een grotere beschaving dan men in het Noorden gewend was en de kleine wereld, die zij vormden, werd er een met die eigenaardige Haagse sfeer, die zich tot nu toe heeft gehandhaafd.

In het begin van de 16e eeuw werd de oorspronkelijke bouw uit de tijd van Willem II ingericht als rechtszaal voor het Hof van Holland. De oude zaal werd geheel nieuw betimmerd en men bracht een renaissance zoldering aan.

De eerste periode van onze vrijheidsoorlog tegen Spanje is voor Den Haag zeer moeilijk geweest. Om beurten trokken de troepen van de Spanjaarden en van de Prins er binnen, niet tegengehouden door muren of wallen. De oorlog woedde. Het Hof van Holland en de Statenvergadering moesten zich uit Den Haag terugtrekken. Bijna vier eeuwen gingen voorbij, eeuwen van de bloedigste oorlogen maar ook van welvaart en vrede.

En tenslotte kwamen de Franse overheersers. De achtergrond, waartegen zich een zeer groot deel van deze bezetting van Holland afspeelde was Den Haag, dat zich ondanks alles steeds uitbreidde. Namen als van Hogendorp, van Limburg-Stirum en van der Duyn van Maasdam, zijn Haagse namen.

In Den Haag werd Prins Willem, na zijn terugkeer uit Engeland tot Koning uitgeroepen. Na 18 bange jaren was 's-Gravenhage weer Residentiestad geworden.

Bijna 150 jaar later werd Nederland nogmaals bezet, thans door de Duitsers; en deze vijf jaar bezetting liggen nog vers in het geheugen. Eindelijk in 1945, kwam de geliefde Vorstin Koningin Wilhelmina weer naar Nederland. Zij nam haar intrek in een eenvoudige villa te Scheveningen.

Zevenhonderd jaar bestaat Den Haag en vijftig jaar regeerde Koningin Wilhelmina. Een jubileum van een Vorstin en een Stad, die door traditie en liefde aan elkaar verbonden werden.

BONAIRE

CONSULAAT.

Gedurende 't verlof van de Consul van Venezuela Señor A. Flores zal C. Nicolaas waarnemen.

KORFBAL.

Onder de meisjes wordt 'n korfbalclub opgericht. De naam, statuten en 't bestuur zullen nog bekend gemaakt worden.

CONFECTIE-FABRIEK.

Met 't bouwen van de confectie-fabriek ten Noorden van de tennisbaan werd begonnen.

.. RINCON.

Verleden Maandag hield men de plechtige uitvaart voor de zielerust van Monseigneur P. I. Verriet.

.. WATER.

Vanuit de Dominicus-put wordt de bestaande buis verlengd tot aan de politiewacht. Daar kan ieder voorlopig water halen. Door de verbetering aan de heuvel verwachten de technici, dat de put voldoende water zal leveren. De Rinconnezen vrezen van niet. Ze wachten maar af.

CURAÇAO

NIET ALLES UIT EEN PEN.

Dr. Johan Hartog verzoekt ons opneming van het volgende:

Reeds enkele malen meende ik uit gesprekken met vrienden uit Curaçao op te maken, dat wat De Linie over u schrijft van mij afkomstig is. Ook nu weer hoorde ik deze veronderstelling en wel uit de mond van iemand wiens woord voor mij groot gezag heeft. Het is daarom wellicht goed mede te delen, dat ik wel een der medewerkers op het gebied van de West ben voor genoemd blad, maar niet de enige. Vaak verschijnen de door mij geschreven stukken met mijn naam — en dan is vergissing uitgesloten — maar bepaalde reportages verschijnen zonder dat en omdat er nu anderen zijn, die eveneens over de West schrijven, wordt alles maar op mijn credit geschreven, een eer die mij niet toekomt. Voor de strekking van zulke artikelen of voor bepaalde uitlatingen daarin ben ik uiteraard ook niet aansprakelijk. Het ligt niet op mijn weg van gewoon medewerker de namen van andere Westindische medewerkers te publiceren. Doch ik meende wel, omdat er vergissingen blijken voor te komen, te mogen zeggen dat ik niet de enige medewerker ben.

Nieuws van Overal

COMMUNISTEN WILLEN LOONSVERHOGING.

De C.G.T. (arbeiders federatie), die onder invloed der communisten staat heeft aangeduid zeer binnenkort een nieuwe campagne te zullen voeren voor een verhoging der lonen.

Alian Le Leap, secretaris generaal van de C.G.T. heeft in een bekendmaking in de pers verklaard dat het niet te verwonderen is, dat de arbeiders om 20 percent loonsverhoging zullen vragen en dat de eis gesteld zal worden, dat het minimum loon van den arbeider per maand instede van 10.500 francs op 12.900 gesteld zal worden. Dit komt neer op een verhoging van 35 $ tot 43 $.

Een aantal gouvernements autoriteiten zeiden, dat deze recente eisen van loonsverhoging door de communisten worden aangezet als een tegenactie tegen de politieke en economische efecten van het Marshallplan.

KATHOLIEKE GEMEENSCHAP IN SIBERIË.

Een Millioen katholieken, voornamelijk gedeporteerden uit Polen, Letland, Litauen en een groep Duitse krijgsgevangenen, hebben in Siberië een katholieke gemeenschap gesticht, die echter uitsluitend onder leiding van leken staat, omdat er geen priesters zijn.

250.000 Kakkerlakken

Dit lijkt een ontzaglijk aantal, evenals 250.000 mensen bij elkaar, maar wat is het eigenlijk nóg, vergeleken bij al die millioenen die de aarde bevolken? En wat zijn 250.000 kakkerlakken op de milliarden — wat zeg ik, de billioenen — die er alleen al in Oost-Indonesië rondkruipen en -vliegen?

Maar ik wou het alleen maar hebben over dat kwart-millioen. Het is een oud verhaal, misschien onder de meeste K.P.M.-ers reeds bekend, vooral onder hen, die in de Grote Oost hebben gevaren. Er zijn echter nog genoeg KPMers — zoals ik bv. — die het verhaal nog nooit hadden gehoord en het is kostelijk genoeg om het ook aan anderen mede te delen.

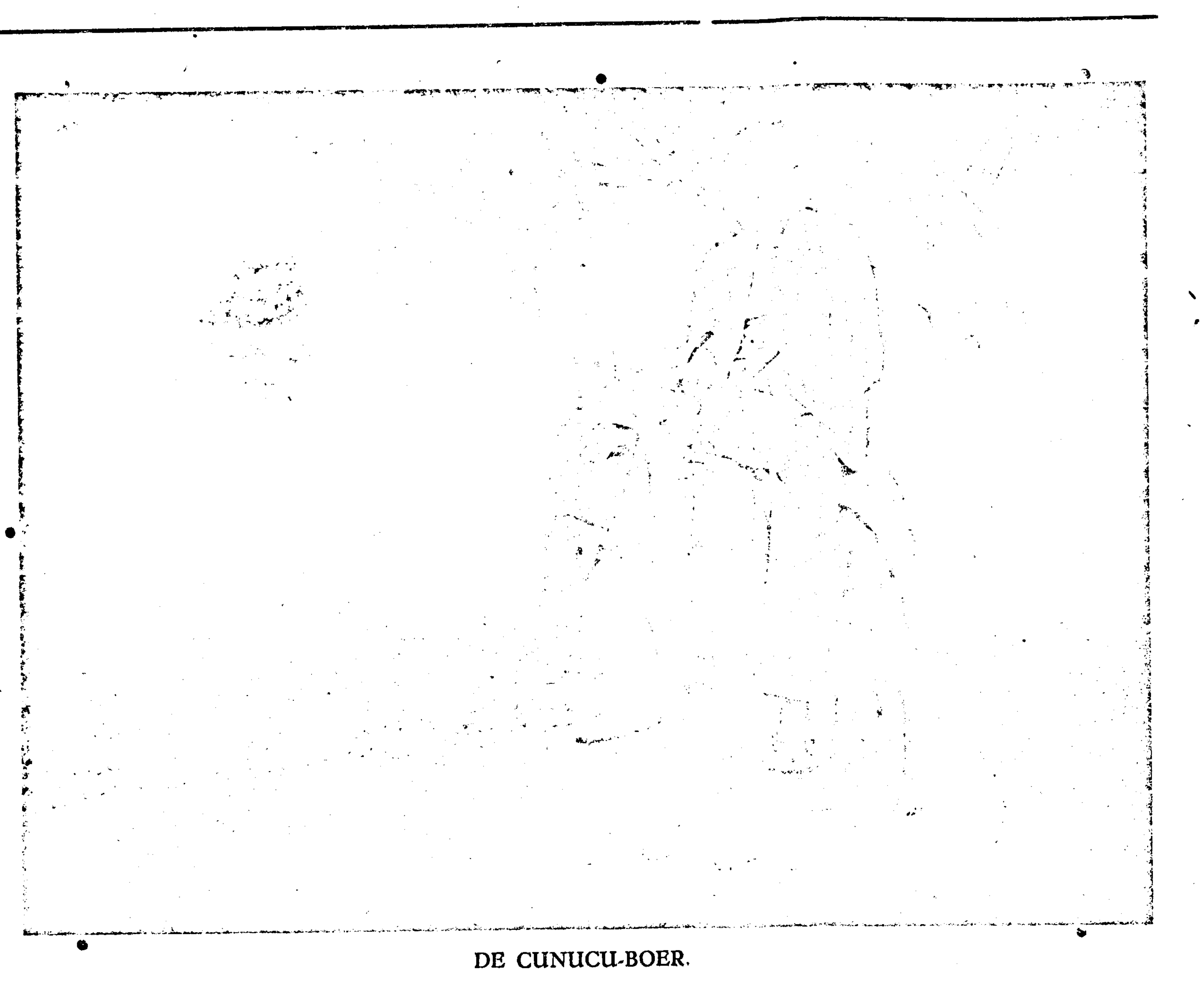
Het is naverteld uit de mond van een kapitein, die vroeger vrijwel altijd in de Molukken heeft gevaren en nu nog steeds in de Kleine Soenda-eilanden zijn kakkerlakken ziet...... Het schip was ermee vergiftigd. Overal, waar je ging, zag je ze wegschieten. Het leek wel, of ze bataljons-gewijs uit de ruimen optrokken.

De kapitein kreeg een „brainwave", oftewel — vrij vertaald — een „hersenkronkeling". Toen hij op een dag zijn ronde deed, zag hij in een hut een zeer nuttig stuk vaatwerk staan, mooi glad porcelein, met „K.P.M." (Keep Pleasant Memories) erop. Dat ding bracht hem op een idee. De passagiers moesten het dan maar een of twee dagen zonder doen. Trouwens: al dat gedoe in die hutten. Thuis ga je toch ook buiten je slaapkamer. Meestal tenminste.

Enfin, bedoeld vaatwerk werd uit de passagiers-hutten verzameld. In allemaal werd een beetje stroop gegoten. Het kan ook wel „goela djawa" zijn geweest. Allemaal werden ze strategisch in de voor- en achterkuil en in de ruimen opgesteld. De kapitein had nog speciale instructies gegeven, dat tegen elke — nou ja, laten we het ding nu eindelijk maar eens bij zijn naam noemen — dat tegen elke pot, een keurig bamboetje werd geplaatst. Dan konden de dames- en heren kakkerlakken er prettiger en gemakkelijker tegen op lopen, begrijpt U?

Nou, deze K.P.M.-service werd zeer gewaardeerd! Net zoals passagiers een goede loonplank of trap prettig en gezellig op lopen, gingen de leuke beestjes bij drommen de latten op......

Na de eerste nacht werd de ronde gemaakt en geconstateerd, dat de potten overliepen. Dus: gauw kokend water erop, verzamelen, leeg gooien en toen de badjo's aan het werk gezet. Om een gemiddelde inhoud te krijgen werd de inhoud van 10 potten geteld en de badjo's hadden er echt schik in. Zo met een stokje telkens 10 kakkerlakken-lijken bij elkaar schuiven en dan maar hoopies tellen: sere, roae, taloe, appa, lima, anang enzoverder. Da's leuk en gemakkelijk werk. In elke pot zaten ongeveer 200 stuks. Met 50 potten maakte dat 10.000 stuks. De procedure werd gedurende een hele reis volgehouden (ze liepen er nog maar steeds bij drommen in, want die stroop was héél, héél lekker) en zo kwam men, globaal geschat, op totaal twee-honderd-en-vijftig-duizend kakkerlakken, die lustig tierden, doch blijmoedig stierven op een wereldje van 1200 ton. Zij rusten reeds lang, in vrede.

DE CUNUCU-BOER.

Plan van Dr. da Costa Gomez door critische bril beschouwd

Met toestemming van Dr. M. F. da Costa Gomez werd in de „Nieuwe Rotterdamsche Courant" van 3 Maart jl. een door hem opgestelde Proeve van een Statuut voor het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden afgedrukt. De Redactie van het Dagblad voegt er aan toe: „Al mag verwacht worden, dat de opvattingen van tal van afgevaardigden op verschillende punten zullen afwijken...... Ook wij (de redactie van de N.R.Crt) behouden ons nader commentaar op dit plan voor."

Ook onze opvatting wijkt in tal van punten van de proeve af.

De aanhef doet al vreemd aan. „De vertegenwoordigers van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen......... hebben in vrij overleg besloten tot de vorming van een nieuwe Staatsorde." Het K.B. van 23 December 1947 nodigt de conferentie uit de beginselen te formuleren voor de wenselijk geachte hervormingen en deze beginselen uit te werken in een of meer ontwerpen. Hoe kunnen de vertegenwoordigers ter Ronde Tafel besluiten tot de vorming van een nieuwe Staatsorde? De conferentie is geen Constituante en zou door een dergelijk besluit de grenzen van de opdracht overschrijden.

In art. 1 is er sprake van zelfstandige Staatsdelen. Echter was het steeds de bedoeling, dat de Staatsdelen slechts in inwendige aangelegenheden zelfstandig zouden zijn, doch gezamenlijk de gemeenschappelijke belangen zouden behartigen. Zijn de Nederlandse Antillen volgens art. 1 een Staatsdeel, in art. 2 vallen zij onder het begrip „land".

Zoals het eerste lid van art. 3 is geredigeerd, zou de tegenwoordige Nederlandse Grondwet ook na de totstandkoming van de nieuwe Staatsinrichting van Nederland moeten blijven voortbestaan, wat wel niet de bedoeling kan zijn. In het tweede lid wordt er gesproken van de verordeningsbevoegdheid van de Koning. Maar is de Koning geen deel van de wetgevende Macht?

Art. 5 maakt de Ministers en Staats-secretarissen verantwoordelijk aan het Parlement van het Verenigd Koninkrijk. De tegenwoordige Grondwet zegt niet, aan wie de Ministers verantwoordelijk zijn, en is wat dit punt betreft juister, want de Ministers zijn geen ondergeschikten van het Parlement. Men hoede zich er voor, het Franse Parlementarisme in te halen.

Waarom slechts bij Koninklijke Besluiten en Beschikkingen het Contra-seign gevorderd wordt, en niet bij wetten, blijkt niet.

Bij verschil van mening in de boezem van het Rijkskabinet het geschil ter beslissing of ter fine van advies aan de Rijksraad voorleggen, strookt niet met de ministeriële verantwoordelijkheid en is niet bevorderlijk voor het wederzijdse vertrouwen en de homogeniteit. Op de quaestie van het gemeenschappelijk belang wordt hieronder nog teruggekomen.

De Commissaris van de Koning (de nieuwe naam, die de proeve de Gouverneur wil geven) in de Staten van Curaçao als vertegenwoordiger van een Minister of Staatssecretaris te laten optreden (art. 6 al. 5) verzwakt zijn prestige en is bovendien in strijd met art. 7 volgens hetwelk hij het Koninklijk gezag in de Nederlandse Antillen waarneemt. Is waarnemen van het Koninklijk gezag de juiste uitdrukking?

Art. 8 tweede alinea. Onder grondrechten zal de opsteller van de proeve ongetwijfeld ook de vrijheid van Onderwijs begrijpen, maar om van de vrijheid van onderwijs gebruik te maken, is het noodzakelijk, dat ook de middelen ter beschikking gesteld worden, wat in dit geval betekent: gelijkbekostiging. Zonder de gelijkstelling is de vrijheid een ijdele klank. Dit moet met zoveel woorden in het Statuut worden opgenomen.

Regionale relaties wil de proeve niet onder gemeenschappelijke belangen brengen. Eenheid in het buitenlands beleid is echter noodzakelijk en het regelen van regionale belangen moet toch over diplomatieke instanties lopen; de Antillen krijgen geen eigen ambassades hier in de buurt. Regionale aangelegenheden kunnen best geregeld worden bij tractaat met bepaling, dat die overeenkomst uitsluitend voor een of meer bepaalde staatsdelen geldt.

Onjuist en gevaarlijk is het onder defensie slechts luchtmacht en marine te noemen en bijzondere regelingen voor de landmacht mogelijk te maken. Defensie omvat ook landmacht en het is onverantwoordelijk de Antillen zonder landmacht te laten. Paraat zijn is vooral thans het wachtwoord, en juist in dit tijdsgewricht wil de proeve het defensie-apparaat verzwakken.

Art. 11 verklaart de gezamenlijke volksvertegenwoordigingen van de drie Staatsdelen tot Rijksparlement. Terstond rijst de vraag: hoe komt dat Rijksparlement bij elkaar? Moeten alle leden van de Staten van Suriname en de Antillen naar Den Haag en hoe wordt er gestemd? In elk Staatsdeel wordt volgens de proeve afzonderlijk gestemd en indien een Staatsdeel een ontwerp verwerpt, kan het geen wet worden. Doch de Koning kan het ontwerp alsnog in een plenaire zitting brengen (art. 12 al. 6 en 7) waar met meerderheid van stemmen wordt beslist. Het is zeker een zwak punt in dit stelsel, dat een Staatsdeel met gering aantal leden in het Rijksparlement steeds kan worden overstemd, maar tevens een bedenkelijke opeenhoping van macht in handen van enige statenleden, om ook in het Rijksparlement zitting te nemen. In het Rijksparlement moet het ontwerp besproken worden door personen, die zich nog niet over de zaak uitgelaten hebben. Men moet zorgen voor frisse en nieuwe gedachten. Concentratie van macht moet worden tegengegaan. Het Rijksparlement verliest anders veel van zijn waarde en betekenis. Doch nog erger maakt de proeve het door te bepalen, dat de volksvertegenwoordigingen der drie Staatsdelen haar bevoegdheden aan gedelegeerden kunnen overdragen (art. 12). Slechts het aannemen en verwerpen van een ontwerp moeten door het Parlement zelf geschieden. Dit komt hierop neer, dat de gedelegeerden Voorlopig Verslag en Eindverslag zullen uitbrengen, het recht van initiatief en enquête zullen uitoefenen, de Regering inlichtingen zullen vragen, daarover met de Regering van gedachten zullen wisselen, de ingekomen stukken zullen ontvangen en behandelen en over verzoekschriften zullen beschikken. Dit is de genadeslag aan het parlementaire stelsel toebrengen. De democratie erkent openlijk haar onmacht en laat alles aan enkele gedelegeerden over, met uitzondering van het aannemen of verwerpen van een wetsvoorstel, hetgeen zelfs op een gekunstelde wijze plaats moet hebben. En indien twee statenleden als gedelegeerden worden aangewezen, raken wij op de weg naar de oligarchie.

Wat het achtste lid precies bedoelt is niet duidelijk.

Het negende lid eist een statuaire wet ter vaststelling der begroting en wel van alle uitgaven. Artikel 4 alinea 1 maakt melding van statuaire en andere wetten. Waarom moet het in dit geval een statuaire wet zijn? En de verhouding, waarin de Nederlandse Antillen (er staat „Curaçao", bedoeld is natuurlijk, wat thans Curaçao is) in de kosten delen, kan bij de verschillende onderwerpen ook verschillend zijn en telkens van jaar tot jaar variëren.

Wij zijn thans genaderd tot artt. 14 en 15 handelende over een Rijksraad, die in juridische geschillen als Rijkshof optreedt. Als een college in juridische geschillen als Rijkshof optreedt en wetten aan een statuut moet toetsen, behoren er vereisten gesteld te worden, waaraan de leden moeten voldoen. Dan pas mag men verwachten, dat aan beslissingen van een dergelijk Rijkshof enig gezag kan worden toegekend. De proeve zwijgt er evenwel over. Een college, dat in allerlei soort geschillen kan optreden en ook in juridische, kan op deze wijze niet geconstrueerd worden. Rechtsgeleerden van naam moeten er zitting in nemen; maar laat deze heren en dit college zich niet met quaesties van beleid, doelmatigheid, of algemeen belang bezig houden. Dit laatste is het werk van het Rijksparlement en houdt als regel ook met politiek verband. Houdt dit ver van ieder rechtelijk college.

Wat voor geschillen tussen de regeringen der Staatsdelen onderling zullen het zijn, die aan de Rijksraad ter beslechting worden voorgelegd? Juridische? Belangenquaesties? Wordt het een tweede Lake Success?

Statuaire en andere Rijkswetten, die door het Rijksparlement goedgekeurd zijn, door de Rijksraad (Rijkshof) aan het statuut te laten toetsen, is een zodanige afwijking van de degelijke en gezonde regel, die thans bestaat, dat allerlei gevaren daarvan te duchten zijn. Alles wordt op losse schroeven gezet. Er moet zekerheid bestaan en voorkomen moet worden, dat, zodra een nieuw lid van de Rijksraad optreedt, men gaat proberen een statuaire wet nietig te verklaren.

Wat de Rijkswetgever (t.w. Koning en Rijksparlement) tot stand brengt, moet onaantastbaar zijn. Anders is het gesteld met de regelingen en verordeningen, die door de staatsdelen worden gemaakt; door een orgaan van hogere rang, welks bevoegdheid zich over het gehele Koninkrijk uitstrekt, moet worden geconstateerd, dat het statuut en de rijkswetten zijn nageleefd. Gemis aan toetsingsrecht in dit geval leidt tot de zonderlinge toestand, dat wat in het ene staatsdeel recht is, in het andere als in strijd met het statuut wordt beschouwd.

Verschillende artikelen wijdt de proeve aan de gemeenschappelijke belangen; te veel instanties worden echter bij de zaak betrokken. Het Rijkskabinet kan volgens de proeve een belang, doch nimmer een groep van belangen, tot een gemeenschappelijk belang verklaren (art. 5 al. 5 en art. 8 al. 3). Elk lid van het Rijkskabinet kan hierover het advies van de Rijksraad vragen. Onjuist is het door een lid vragen van een advies; dit moet geschieden door het kabinet in zijn geheel. Bovendien kan het kabinet van oordeel zijn, dat een bepaald belang een gemeenschappelijk belang is en in die geest handelen of beschikkingen nemen; doch in geen geval verklaren, dat iets een gemeenschappelijk belang is. Dit is niet de taak van de ministers.

Ook het Rijksparlement kan een bepaald belang tot een gemeenschappelijk belang verklaren (art 10). Dit is de enige aanvaardbare en met de Rijksgedachte overeenstemmende oplossing; doch dan mag het niet zijn het parlement alleen, maar Koning en Rijksparlement, d.w.z. de Rijkswetgever. Inconstitutioneel is het hier de Koning uit te schakelen.

Krachtens artikel 15 is de Rijksraad optredend als Rijkshof het orgaan belast met beslechting van geschillen nopens uitleg van wat gerekend moet worden tot gemeenschappelijke belangen, alsmede nopens de vraag, of de verklaring van een bepaalde materie tot gemeenschappelijk belang, al dan niet ten rechte hieronder dan wel onder uitleg moet worden gerangschikt. Tot quaesties zonder tal kan dit artikel aanleiding geven. Uit hetgeen boven is betoogd, vloeit voort, dat de Rijksraad (het Rijkshof) gebonden moet zijn aan statuaire en andere wetten, die van de Rijkswetgever (Koning en Rijksparlement) afkomstig zijn, zodat van slechting van geschillen nopens statuaire en andere wetten geen sprake kan zijn.

Evenmin zouden de Staten-generaal, de Staten van Suriname of van de Nederlandse Antillen het Rijkshof mogen verzoeken te beslissen, of een belang al dan niet gemeenschappelijk is. Het Rijkshof zal ongetwijfeld mogen beslissen, of regelingen en verordeningen, in een bepaald staatsdeel tot stand gekomen, zich al dan niet gehouden hebben aan het omtrent het gemeenschappelijk belang voorgeschrevene. doch zulks zal niet mogen geschieden op verzoek van de Staten-Generaal of de Staten, maar op vordering van een Minister of Staatssecretaris of op verzoek van een belanghebbende, die er schade van ondervindt of er door getroffen wordt.

Van dezelfde averechtse opvatting getuigt artikel 9 krachtens hetwelk de wetgevende organen van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen de regeling van bepaalde belangen aan de Rijkswetgever kunnen overdragen. De Rijkswetgever (art. 10) is de instantie, die een bepaalde materie tot een gemeenschappelijk belang kan maken, evenwel niet op verzoek van de Staten-Generaal of de Staten, doch op voorstel van de Koning of krachtens eigen initiatief.

Onnodig en zeer bedenkelijk is het in dit statuut gewag te maken van regelingen door de Nederlandse Regering met vertegenwoordigers van Indonesische volken getroffen (art. 17 al. 2). Als het zover is, moet de materie in haar geheel onder de ogen worden gezien, doch nu nog niet.

De redactie van artikel 18 laat niet duidelijk uitkomen, dat de Koning een deel van de wetgevende macht is. Met zoveel woorden behoort er te staan, dat de wetgevende macht in het Verenigd Koninkrijk wordt uitgeoefend door Koning en Rijksparlement. Iedere dubbelzinnige redactie moet worden vermeden.

Tot dusverre is het de gewoonte, dat een wet na de afkondiging in werking treedt, waaraan de Koninklijke sanctie voorafgaat. Artikel 20 negeert dit stelsel evenwel en schrijft vóór: drie maanden na goedkeuring door Staten-Generaal en Staten. De verandering is geen verbetering. De Koning wordt uitgeschakeld en op afkondiging wordt niet gelet.

Wat overigens in de proeve opvalt, is het ontbreken van enige aanduiding van de macht en bevoegdheden van de Gouverneur (of hoe hij in de toekomst ook heten moge); de beginselen van het kiesrecht mogen hier niet gemist worden, evenmin waarborgen voor de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. Ook de beginselen waarop de wetgevende macht ingericht moet worden, hadden hierin een plaats moeten vinden. Deze leemten moeten aangevuld worden, want de gevolgen kunnen noodlottig zijn.

Het is het ene Staatsdeel niet onverschillig, hoe dit alles in het andere Staatsdeel er uitziet. Van deze punten moet men vooraf over en weer volkomen op de hoogte zijn.

Dit zijn enige critische overwegingen, waartoe een aandachtige lezing van des Doctors proeve ons aanleiding gaf. Mogen zij een aandacht gehoor vinden, opdat het woord van Ovidius niet bewaarheid worde aan onze toekomstige Staatsinrichting:

„Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus".

Oranjeteam bezweek niet onder rode duivels stormloop, maar Kraak redde Nederland voor nederlaag.

door

Ad. Versney.

Zonder geluk vaart niemand wel en dit hebben wij in de hel van Deurne, de kuip, waar de traditionele voetbalwedstrijd Nederland — België op het groene tapijt ten tonele werd gebracht, kunnen ondervinden en het had net zo goed een Nederlandse nederlaag kunnen zijn, als niet...... Ja, als de Belgen niet over een paar flinke schutters beschikt hadden, of als vrouwe Fortuna niet een beetje aan onze kant had gestaan en als Kraak niet zo formidabel geweest was. Maar ja, dat zij nu eenmaal van die factoren, die niet uit het oog verloren moeten worden. De Belgen waren stukken beter. Na de gelijkmaker waren ze zo ontzettend fel dat er een debacle in de lucht hing, maar Moring de vlees geworden onverzettelijkheid was net altijd daar, waar de Belgen meenden een gaatje gevonden te hebben en Schijvenaar beet zich diep in de Belgische aanval, dat hij het hele stadion, dat rekende op een revanche, tot doffe wanhoop bracht.

Neen, de Sinjorenstad heeft ook toen niet mogen beleven, dat de Belgische uitverkorenen met liefst acht wijzigingen sedert de laatst gespeelde wedstrijd tegen de „Ollanders" aan de Nederlandse hegemonie van na de oorlog een einde maakten. En het trotse record van de vorige wedstrijden (Amsterdam 6—3, en 2—1, Antwerpen 2—2 en 1—2) werd weer meer luister bijgezet door een gelijk spel 1—1. Maar trots zijn we er niet op, daar was het Nederlands spel van een dusdanige qualiteit, die voor de toekomst en met de Olympische spelen in het vooruitzicht, slechts het ergste kan doen vrezen. Mannen van formaat blijven Kraak, Schijvenaar, die gevaarlijke karweitjes voor de Nederlandse doelmond oplosten, alsof er geen Belgische Lemberechts, de schrik van vorig jaar, bestond.

Moring had in Mermans, uiterst snelle midvoor der Belgen, een waardig tegenstander, die zijn hoofd maar al te vaak te pletter liep en het niet verder kon brengen, dan een voorzet naar links of rechts. Aldra bleek dan ook dat de debutant Spel (DWS) geen vat kon krijgen op het snelle spel van de linksbuiten Thirifayt; maar Schijvenaar verleende assistentie en in laatste instantie ook Kraak, die onder de lat de roem van keepers voorgeslacht alle eer aandeed. En wij zagen voor ons de katachtige tijgersprongen van een v.d. Male, het resoluut optreden van Leo Halle, doelverdedigers van klasse, waar Kraak zich ook gezellig thuis gevoelde.

En werkelijk, de Belgen werden heel wat pips om de neus in dat eerste kwartiertje, toen kwikzilverachtige Rijvers door de Belgische middenlinie sneed, Faas Wilkes de bal als een draadje aan zijn schoen had hangen en Abe Lenstra enkele keren de Belgische achterhoede kwam opzoeken. De Belgen probeerden het ook wel eens, maar redenen tot ongerustheid, ho maar. Het zou wel gelukken en de Nederlandse supporters begonnen zich al heel schuchter te roeren.

En nog geheel onverwacht kwam het eerste Nederlandse doelpunt ter wereld na een opgezette aanval in het middenveld, waar Faas Wilkes een scherpe rush ondernam en de verdedigers naar zich toe lokte, Rijvers een kans gevend, die wel schoot, maar een paal op zijn weg vond en binnen een seconde kwam de bal bij Abe Lenstra terecht, die zo akelig secuur en vlug rekende, dat doelverdediger Meert aan de stormachtige toejuichingen van de Nederlanders te weten kwam, dat het succes een voldongen feit was.

De Belgen zetten hierna alles op alles om de hel van Deurne alle eer aan te doen. Golf na golf, van links en rechts en hoe hoger het tempo, hoe meer er zwakke plekken aan de oppervlakte kwam in de Nederlandse ploeg.

En Moring zwoegde nog net zo hard, en Schijvenaar wilde maar van geen wijken weten en daarnaast sprong en dook Kraak in alle hoeken en gaten, maar Spel kon niet meekomen. Thirifayt wandelde rustig langs hem heen en bij een dezer wandelingen raakte de bal over de zijlijn. Corner, werd onberispelijk genomen, tegen de paal geknald en opgevangen door Steelandt, die aan alle onzekerheid een einde maakte en een lawine van Belgische kreten over het hoofd kreeg uitgestort, dat hij nog even beduusd bleef kijken, hoe de (verdiende) gelijkmaker achter Kraak terecht was gekomen. En de Belgen voelden daar nu hun sterkte toenemen. Alles liep gesmeerd, Chaves pareerde en zwierf van links naar rechts; altijd was er een Belgisch been bereid om het doelgebied van de Nederlanders te bestoken.

Maar het mocht niet baten, geluk, taai volhouden en niet in het minst het slordig afgewerkt voorhoede-spel der Belgen was geen waarborg voor doelpunten.

Toegegeven, de Belgen waren snel, opereerden fel en zelfs zodanig, dat er op de Nederlandse helft 21 spelers evolueerden. En mocht Kraak er niet meer aan te pas komen, dan schoten de Belgen hopeloos naast of de paal bracht redding. Maar de laatste drie minuten deed eenieder verstommen. De angstaanjagende menigte zag een schouwspel, die het nimmer aanschouwd heeft. De stormram der Rode Duivels maakte zich klaar om de beslissende dodelijke steek uit te voeren. De „kuip" juichte, een doorbraak van Mermans, een scherp schot van Steelandt vond toevallig het lichaam van Schijvenaar op zijn weg. Weer een schot, wij meenden van Chaves, tegen de paal. Kraak liep uit om het gevaar te bezweren, maar Mermans had zich ontdaan van Moring en was er eerder bij dan Kraak, tipte met een tergende hoofdbeweging de bal over Kraak heen, maar net tegen de paal en Kraak, die zich al geslagen gevoelde, zag ineens het bruine monster liggen. Voor alle zekerheid greep hij er maar naar en daarmede was een eventuele Belgische overwinning een illusie geworden.

Neen, Kraak had de spanning gebroken en de Belgen misten de moed het nog eens te proberen.

Die „Ollanders" zijn er maar weer doorgekomen.

Het leven in Antwerpen ging zijn gang weer. De match tegen de Nederlandse Oranjemannen werd druk gecommentarieerd. Men was het er over eens, de Belgen hadden moeten winnen. Maar ja, dan moeten er ook meer doelpunten gemaakt worden, en daar schortte het juist aan bij de Belgen.

En ach, zonder geluk vaart niemand wel.

Ook de heren v.d. Wijngaarde en Daal woonden de wedstrijd bij.

ARUBA

KOMENDE CULTURELE AVONDEN.

Het programma van de Arubaanse Kunstkring vermeldt voor de komende weken de volgende concerten:

Op Paasmaandag 29 Maart as. zal onder de auspiciën van de Kunstkring in Oranjestad optreden de bekende Poolse bariton Daniel Duno, die in zijn geboorteland algemeen beschouwd wordt als een tweede Jan Kiepura.

Daniel Duno werd geboren in Tluste op de grens tussen Rusland en Polen. Na opgevoed te zijn Lvov in Polen kwam hij op zijn 18e jaar naar Wenen om te studeren in de medicijnen aan de Universiteit aldaar. Hij voelde echter meer voor de muziek en deed mee in een zangwedstrijd van het Conservatorium. Tegelijkertijd probeerde hij nog zijn Ouders' wensen te vervullen door te blijven studeren aan de Universiteit, doch toen hij in 1936 een eerste prijs won op een internationaal zangconcours, besloot hij zich geheel aan de muziek te wijden. Het was de grote dirigent Bruno Walter, die hem tot dit besluit bracht. De Poolse regering bekostigde zijn studie in Italië, waar hij studeerde onder beroemde zangers als Callini. Hij trad met groot succes op in Milaan en later in Nice in de Monte Carlo Opera.

Verschillende triomphen waren zijn deel en vele grote steden in Europa juichen hem toe. In de oorlog werd hij in dienst geroepen, na nog korte tijd met de bekende Franse zanger Sacha Guitry rondgereisd te hebben. Na de wapenstilstand wist hij via Spanje en Portugal te ontsnappen naar Cuba, van waaruit hij sedert 1942 veelvuldig optrad in Noord- Midden en Zuid-Amerika. Een van de hoogtepunten in zijn loopbaan was wel zijn optreden in Beethoven's opera „Fidelio" onder leiding van Erich Kleiber in Mexico-City.

Voorts is hij verbonden geweest aan vele opera's in Mexico, Brazilië, Chili en maakte hij een succesvol tournee door Peru, Panama, Costa Rica en Guatemala. Hij is thans verbonden aan de City Center Opera te New York.

Zijn programma zal bestaan uit verschillende liederen en opera-aria's. Men lette op de advertenties en de programma's.

Begin April wordt op Aruba verwacht de beroemde Spaanse danseres Mariemma, juist teruggekeerd van een tournee door Europa, waar zij o.a. ook in Nederland grote successen behaalde. De pers roemt haar unaniem als een tweede La Argentina. Zij wordt begeleid door een pianist en een guitarist.

Later in April zal het Nederlandse trio Johan Feltkamp — fluit, Jaap Stotijn — Hobo en Piet Ketting — piano een concert geven in Oranjestad. Dit concert is het tweede in de serie, georganiseerd met medewerking van de C.P.I.M. te Curaçao en mogelijk gemaakt door de financiële steun van de B.P.M. te Den Haag.

Het is voor Aruba een zeer bijzondere gelegenheid een combinatie als dit trio brengt, te beluisteren. Nadere bijzonderheden volgen nog.

Een ander novum voor Aruba brengt de Arubaanse Kunstkring met een concert in Mei van de gezusters Leschin, twee jonge pianisten, die een avond pianomuziek op 2 vleugels zullen geven. Verder zijn onderhandelingen gaande met een zeer bekend cellist, waarover t.z.t. eveneens meer bijzonderheden zullen volgen.

In antwoord op de vele vragen betreffende de bekende Amerikaanse pianiste Hazel Scott kan medegedeeld worden, dat de onderhandelingen nog steeds gaande zijn. Daar Miss Scott niet per vliegtuig wenst te reizen is de kans op een concert op Aruba er niet groter op geworden, maar niettemin zal het Bestuur van de Kunstkring alle pogingen in het werk stellen op de een of andere manier een mogelijkheid te vinden om deze bekende pianiste op te doen treden.

Op het publiek wordt voorts een beroep gedaan de thuis ontvangen programma's zoveel mogelijk naar het concert mede te nemen, daar dit een besparing op de drukkosten betekent. Tijdens het concert wordt men verzocht niet te praten en niet te roken, hetgeen hinderlijk is voor de andere bezoekers.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN. C.P.I.M.

Vrijdag.

Telegram Afdeling: tel. 307—na 23 uur R. A. Th. Henze, tel. 462.

Personeel Afdeling: J. G. Borreman, Negropont 73, tel. 525.

Materialen Afdeling: M. Plaisier, Hotel CPIM, kamer 60, tel. 843—4.

Geneeskundige Dienst: 20.3 (12.30) — 22.3 (7.30): Dr. De Loos, tel. 1014; bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij: N. H. L. van der Horst, tel. 690.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur P.C. Heitlager, tel. 204.

Dok Afdeling: L. Beeren, tel. 242.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Bridge: Uitslag van de op Dinsdag 16 Maart gehouden wedstrijd: 1) Mevr. Proosdij — Mevr. Willemse 3500 punten; 2) HH. Mac Loyd — Terzol 3200 punten; 3) Mevr. Lepelaars — Mevr. Meyer 3000 punten.

Slampriis: HH. Kraayeveld — Welschen; Boobyprijs: HH. De Haas en Bunten.

Een prachtige avond. Er werd vlot gespeeld en de deelneming was allezins bevredigend. Bij de huidige regeling en puntentelling komt er veel meer spel uit en wij zijn van plan op 23 Maart as. weer eenzelfde avond te organiseren. Deelneming à ƒ 1.— per persoon staat open voor alle employees van CPIM/CSM met dames en geintroduceerden. Opgave tot deelneming op de avond van de wedstrijd, welke precies 8 uur n.m. aanvangt.

Bridgen op Marinebasis Parera: In onze mededelingen van 11 Maart jl. werd door een misverstand opgenomen dat employees van CPIM met dames onder meer op de Donderdagavond bridgewedstrijd op de Marinebasis Parera waren ingeintroduceerd. Dit is niet juist. Introductie dient vóór de avond van de wedstrijd aangevraagd te worden bij Bootsman J. den Hartog p/a Marinebasis, die deze aanvragen gaarne aan bevoegde instanties wil voorleggen.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Voetbal-Junioren: In een prettig gespeelde wedstrijd wisten de Junores „A" op Zaterdag 13 Maart jl., gelijk te spelen tegen een elftal van de Zeemacht Een woord van lof aan hun adres is zeer zeker hier op zijn plaats, vooral aan de achterhoede-spelers, die door hun snel spel hebben bijgedragen tot zo'n goed resultaat Het program voor as. Zondag, 21 Maart, luidt als volgt: 9 uur v.m. **Rio Canario**: wedstrijd om de CPIM beker tegen de junioren van Surinamedorp. Scheidsrechter: Hr. E. Waaldijk.

10.15 uur v.m. Bespreking met alle junioren van Asiento en werden allen, actief voetballer of niet, uitgenodigd deze bijeenkomst bij te wonen.

11 uur v.m. **Rio Canario**: vriendschappelijke wedstrijd tegen „D.D.S." onder leiding van de heer C. Kraayenveld.

St. Thomas Kring.

Hedenavond Causerie van Mr. Isaac Debrot.

Onderwerp: WONINGTOESTANDEN OP CURAÇAO.

Belangstellenden zijn van harte welkom.

Club Thomaskring.

Aanvang 8.30 uur.

MIDDEN EN ZUID AMERIKA

EEN NACHT VOL .. GEVAREN VOOR COSTA RICA. ..

De president van Costa Rica, Theodoro Picado verklaarde:

Costa Rica beleefde gisteren ernstige nationale gevaren in verband met de revolutie van José Figueres. De regeringstroepen hebben op de kust van de Stille Zuidzee de plaats Dominical aangevallen. Hier immers hadden de rebellen een vliegveld in hun macht.

Reeds in het beginne van de maand werden er mededelingen gedaan van gevechten, nadat het congres de verkiezing van Otilio Ulate geannuleerd had. Ulate werd onlangs door de algemene verkiezingen gekozen tot president van Costa Rica, doch deze verkiezing werd later door het Congres ongeldig verklaard.

Maandag ving een algemene staking aan, welke door Ulate werd uitgeschreven. In zijn beroep om tot staking over te gaan zeide Ulate:

„Wij wensen geen geweld, doch wij doen een beroep op alle tegenstanders teneinde zich op te offeren om zodoende enkele levens te sparen".

„De communisten van dit land, aldus Ulate, beschuldigen ons wegens het vernielen van de wetgeving der arbeiders. Zij roepen om wapengeweld en trachten een chaos en een anarchie te vestigen. Dit hebben de communisten nodig als een bruggehoofd teneinde de macht in handen te krijgen in Latijns Amerika.

Twee Noordamerikaanse torpedojagers hebben Maandag gepoogd te Punta Arenas in de golf van Nicoya op dok te gaan, doch toen een antiafweergeschut op een der schepen gericht werd, trok het zich terug.

Volgens een onderzoek, welke werd ingesteld door de Noordamerikaanse ambassade is gebleken, dat president Picado slechts titulair hoofd van de huidige regering is. De echte controle is feitelijk in handen van Manuel Mora, hoofd van de Vanguardia populaire partij (communistische partij). Hij is de commandant van het leger te Bella Vista. Op enige plaatsen in het kamp waar zijn leger gevestigd is, werden de vlaggen met „de hamer en sikkel" waargenomen.

De ondergrondse radio zeide:

Wij voeren het bevel van uit San José tot San Isidro. De regering heeft niets gewonnen, alhoewel zij dit getracht heeft. Wij hebben de regeringstroepen teruggeslagen. Wij zullen onze strijd doorzetten teneinde de wettig gekozen president weder aan de macht te helpen.

Welingelichte personen delen mede, dat Figueres zich in de bergen van Cartago schuil houdt, alwaar zijn hoofdkwartier gevestigd is.

Figueres zou aan deze personen gezegd hebben. „Mijn positie is veilig. Ik heb slechts twee mannen verloren. De regering beweert, dat zij mijn sterktepunt veroverd heeft, doch het is niet waar. Zij kunnen mij zelfs niet benaderen".

Inderdaad, Figueres bevindt zich in de bergen van Cerro de la Muerte. Hij heeft een troep bestaande uit zes honderd gewapende strijders. Hij beweert drie vliegtuigen te bezitten, die te San Isidro gestationeerd zijn. Dit vliegveld ligt op een afstand van 57 mijlen ten Zuidoosten van San José. Volgens Figueres werd San Isidro veroverd op 12 Maart na een hevige strijd. Hij heeft verschillende verdedigers gevangen genomen, waaronder een aantal welbekende communisten.

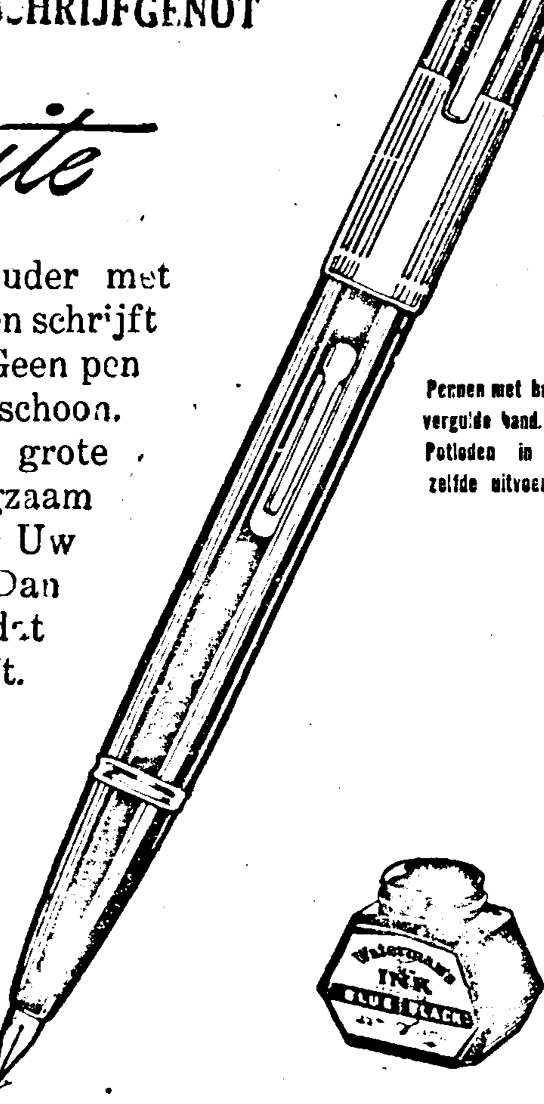
De Minister van publieke veiligheid Rogelio Granados heeft gewaigerd mededeling te doen omtrent de verhalen van de kant der revolutionairen. Alle mededelingen, die van de regering afkomstig zijn, zijn natuurlijk eenzijdig en geven slechts een beeld van de glorieuze overwinningen aan het adres van de regering.

REIZIGERS VERTELLEN OVER COSTA RICA. ..

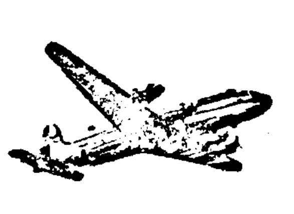
De eerste passagiers, die per vliegtuig uit Costa Rica zijn aangekomen vertellen, dat de toestand in San José (de hoofdstad van het land) me de dag normaler wordt. Zij zeiden echter niet in staat te zijn een algemeen overzicht te geven van de situatie van de buitengelegen plaatsen van het land. Schijnbaar is er voldoende voedsel in de hoofdstad. Het electriciteitswezen werd aldaar tijdelijk stopgezet, doch momenteel loopt alles weer normaal. Enige winkels zijn heropend, waartegen weer andere nu besloten het sluiten over te gaan. Zij beschrijven het merendeel van de bevolking van San José als onverschillig terwijl zij de verwikkelingen gade slaan. In de nachten van Maandag en Dinsdag hoorde men geschut bulderen in de hoofdstad, doch het was meer lawaai dan werkelijkheid.

De voertuigen mogen de hoofdstad onder geen enkele voorwaarde verlaten. Men bericht, dat er patrouilles van soldaten de ronde doen, doch geen der reizigers heeft gezien, dat er iemand gedood werd. Zij zeiden, dat volgens ingewonnen inlichtingen in de hoofdstad enkele gewonden te betreuren waren, en dat het aantal slachtoffers in de buitenplaatsen erg gering was

Verloofd

JOSSY G. MANSUR
EN
DIANA A. SADAKA

March 20, 1948 O'stad, Aruba.